Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 37 ● 15 февруари 1972 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

БЯЛАТА ОЛИМПИАДА В САПОРО СЕ ПРЕВЪРНА В ЗАСЛУЖЕН ТРИУМФ НА СЪВЕТСКИТЕ СПОРТИСТИ Л'ОБИТЕЛИТЕ НА СПОРТА В НАШАТА СТРАНА СЛЕЛЯХА С ВЪЗХИЩЕНИЕ ТЕХНИТЕ ПОБЕДИ. КЪМ ТЯХ СА ОТПРАВЕНИ И НАШИТЕ НАЙ-СЪРДЕЧНИ ПОЗДРАВИ ЗА МАЙСТОРСТВОТО, ЗА ВИСОКИЯ ИМ СПОРТЕН ЛУХ, ЗА ГОЛЕМИЯ ИМ ВЪЗХОД!

✻

СКИОРКАТА № 1 НА XI ЗИМНИ ОЛИМПИЙСКИ ИГРИ ГАЛИНА КУЛАКОВА (СССР) ПОВТОРИ В САПОРО ТРИУМФА НА ПРОСЛАВЕНАТА СИ СЪОТБОРНИЧКА КЛАВДИЯ БОЯРСКИХ ОТ ИНСБРУК, КАТО СПЕЧЕЛИ ТРИТЕ ВЪЗМОЖНИ ОЛИМПИЙСКИ ТИТЛИ В СЕВЕРНИТЕ ДИСЦИПЛИНИ. В СВОЯТА БОГАТА КОЛЕКЦИЯ ГАЛЯ ИМА СРЕБЪРЕН И БРОНЗОВ МЕДАЛ ОТ ГРЕНОБЪЛ.

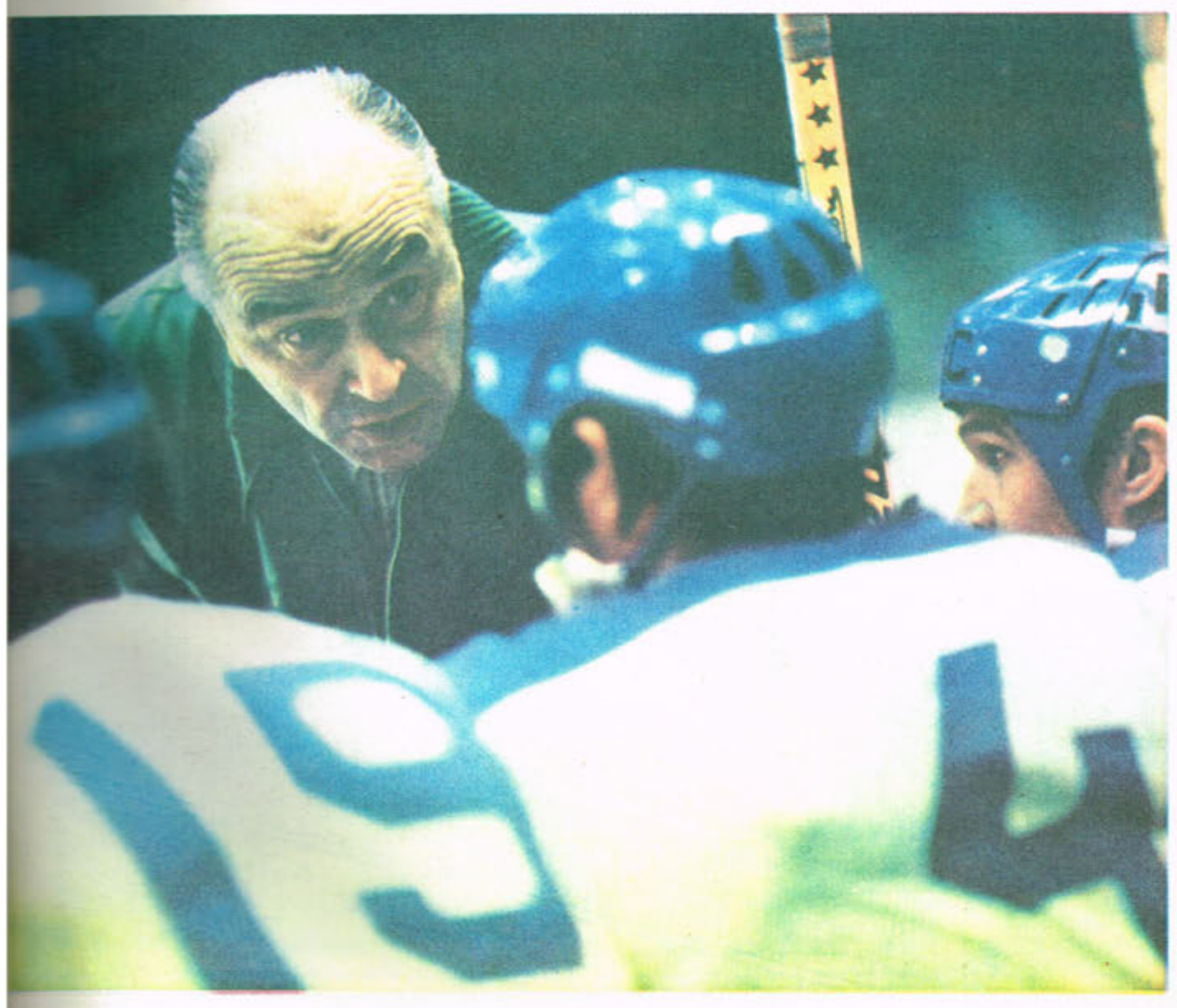

SAPPORO'72

Нов триумф на съветските спортисти!

СТР. 3,4 И 5.

ДИРИГЕНТЪТ НА СЪВЕТСКИТЕ ХОКЕИСТИ АРКАДИЙ ЧЕРНИШОВ НАПЪТСТВУВА.

ЩЕ ИМА ЛИ КУПАТА НА СЪВЕТСКАТА АРМИЯ НОВ АДРЕС?. . . .

СТР. 6

БЪЛГАРСКИТЕ АТЛЕТИ ПРЕД ГРЕНОБЪЛ

СТР. 12.

ПИР С РЕГЛАМЕНТ

– Без един страшен пир тази ...бота няма да мине – каза им ...еца и момичетата вперихa очи ...нея. Много ли пирове се падат ...волейболистките от един от...р, мнозинството от които от...ре на всичко са и в униформа с ...ерни престилки и барети?

– А по какъв повод? – внимател...о я погледна треньорът.

– Без повод. Ей така, да се ви...им заедно без екипи и без пътни ...анти на рамо.

– Трябва да има повод – настоя...аше треньорът. – И регламент.

– Вярно. . . Пир без регламент ...оже ли? Всички пирове от Нерон ...о наши дни стават точно по рег...амент. . .

Момичетата се шегуваха и ...реньорът – също. Беше им ...риятно и весело. Стоплиха сър...ата на всички в този волейбо...ен град, наречен Перник, с побе...и, които напомниха миналата ...иньорска слава. Нещо трепна и ...е събуди у всички. И препълнена...па зала, като ги аплодираше за ...обедите им над „Академик", „Славия", „Локомотив" и т. н., ...и спомни, че над мази провъртя...а от шахтите като швейцарско ...ирене земя бяха израсли Борис Гюдеров и Любомир Гюдеров, Ва...ил и Тодор Симови, Георги Ди...митров, Младен Гоцев, Славчо Жотев, Нели Чакърова, Цветана Берковска, Здравкова, Виткова, Асенова. . .

Напъзнаха се да мислят моми...четата. Едни предлагаха да пиру...ват заради победите. Треньорът им умишлено ги омаловажаваше.

– Рано е още. Като свърши шампионатът и видим къде сме, тогава. . .

Други предлагаха своите резервни именни и рождени дати, но Никола Тасков добре знаеше коя кога е родена и как се казва. . . Нали ги беше „отгледал" от онези кокалести момиченца, които отбираше като иманяр сред пионерските състави.

Тогава дойде грандиозното предложение: пир по случай 50-годишнината на волейбола! Несериозно за една сериозна работа? Но защо пък всички големи празници трябва да са с речи? Защо да не са. . .

– С торти! Само че не от сладкарницата. Всяко момиче от отбора ще направи някакъв сладкиш! Ще има конкурс. Първа награда – валс с треньора; втора награда – малко употребявано плюшено куче; трета награда – компот от ягоди.

Треньорът няма вече за какво да се хване. Никола Тасков. Ония, които познават волейбола, знаят и него – от терена, от треньорския пулт, където застана още като състезател. Колко пернишки волейболистки са играли под негово ръководство? Почти всички, които вече изброихме. . .

Тях ги няма вече на игрището, но, волейболният еталон, който оставиха, стои още там и младите мечтаят за достигането му.

Сега и на тези им се иска да станат шампионки като предишния славен пернишки отбор. Не смеят да го кажат, но искат. Хубаво е това. .

Перничанки, които сякаш бяха орисани да живеят в сянката на отбраните и прецедени през много сита софийски волейболистки, изведнъж се разбунтуваха. И то още от началото на новото първенство за 1971/72 г. Заедно с мъжкия отбор и баскетболистките на Чомаков те сякаш оформиха един нов спортен ренесанс в Перник. В стара зала. Но треньорът трябва да се смирява с това. Не е негова работа да издига скели. И на момичетата . . . на които им предстоеше един страшен пир.

ТРЕНЬОРЪТ НА ПЕРНИЧАНКИ НИКОЛА ТАСКОВ УМЕЛО ВОДИ СВОИТЕ ВОЛЕЙБОЛИСТКИ КЪМ ВСЕ ПО-ДОБРИ ПОЗИЦИИ В НОВИЯ ШАМПИОНАТ. ЩЕ СТАНЕМ ЛИ СВИДЕТЕЛИ НА НОВО ВЪЗРАЖДАНЕ НА ЖЕНСКИЯ ВОЛЕЙБОЛ В ТОЗИ ГРАД?

ВОЛЕЙБОЛ? НЕ, ФУТБОЛ. ЗА ДА СЕ ИГРАЕ ПО-ДОБРЕ ВОЛЕЙБОЛ. ЗА ДА ИМА ВЪЗДУХ ПРЕЗ ДЪЛГИТЕ ГЕЙМОВЕ И ТУРНИРНИ ДНИ, КОИТО СКОРО ЗАПОЧВАТ. . .

Украсен с неумело скалъпените торти. Защото ръцете на Евелина и Лиляна, на Василка, Виолета и Снежка познаваха по-добре топката, отколкото яйца и брашно. И Цеца, която даде предложението, съвсем не претендираше за диплома по сладкарство.

Важното беше не какво ще изядат, а как ще го изядат – заедно, както делят страха и мъката по време на мача, заедно, както делят труда и умората по време на тренировката.

Един ден в зала „Сливница", след като току-що бяха загубили от „Левски–Спартак", срещнах усмихнат Никола Тасков.

– На момичетата им се плаче. Аз трябва да компенсирам.

Винаги ми е харесвал как „мъжки" се държи с тях. Мъжки, но разумно. Други под тая дума разбират шамари. Тасков е схванал през тези 17 години (от 1949 до 1966 г.) игра на терена какво може да размърда скованата от напрежението на играта мисъл у състезателя. Какво и кога – зер един и същ маниер на ръководство не подхожда при различни ситуации. В неговия диригентски почерк няма парадни ходове от рода на този – да обръща гръб на губещите, – няма театрални пози. Не че е спокоен. Напротив, вълнува се прекалено много, но знае, че пълководецът трябва да запази винаги хладен и свеж свой разсъдък.

– Имаш ли вяра в тези момичета?

– Как иначе ще работя с тях?

– А имаш ли проблеми?

Пълен кош проблеми! Дори и едно момиче на 18–19 години е проблем за цялото семейство, а ако са дузина. . . Но човек трябва да има сигурен резерв. Затова една трета от времето си посвещавам именно на този резерв. Най-силният период за пернишкия женски волейбол за мене си остава слаб период. Имах един отбор, достигнал тавана си. Виждах, че си отива, а не намирах сили за работа с нови. Така дойде големият спад. Това знае всеки, но най-често се сеща за него онзи, който го е изпитал.

Волейболът е чудновата игра – ако не се научиш да забравяш моментално грешката си и да мислиш само за следващото отиграване, лошо ти се пише. . . А ако това се случи на няколко човека – идват онези „невероятни" обрати примерно от 13:5 до 13:15 . . Затова волейболът е труден спорт, особено за момичета, в който чувствата естествено са на преден план. Затова понякога е трудно на Цветана Божурина, новата нападателка от екстра класа, която Перник дава на българския волейбол. Затова потомствената волейболистка Димитрина Димитрова (дъщеря на известния ни волейболист Георги Димитров), макар и все още „суров материал", със спокойствието и уравновесеността си подкрепя отбора в трудни минути.

Пример за преодоляване на психическата бариера в този момент сякаш е капитанът на отбора Елена Пеева. По-рано играта ѝ беше наниз от чудесно отиграни топки и необяснимо много грешки. Вече играе разумно и разнообразно; има шаблон само в едно: в липсата на грешки.

– На Ели Казановска трябва да даваш двойна порция – съвсем сериозно предложих веднъж на треньора.

Това момиче ме удиви с темперамента си. През цялата игра тя заразяваше другите с ентусиазъм, говореше, разпределяше, подсказваше – докато ѝ остава глас!

– О, тя има толкова сили, че не може да се помири дори и с най-трудния пост – разпределител. Иска да напада. . .

Нека си иска. Тя мечтае да играе при мрежата, но, изглежда, неусетно се ражда един отличен разпределител.

А може би не толкова неусетно. По-сигурно е да се каже: с много усилия. И благодарение на зрелия треньорски труд.

– Тежък, но радостен – ми каза Никола Тасков.

А какво стана със страшния пир? Знам ли. Събраха се момичетата у Божурина, мисля, или у Димитрова – това не е толкова важно. И коя танцува с треньора? И това не зная.

След разговора си тръгнах по това познато спортно трасе Перник – София и чак до Княжево си мислех, че ние, журналистите също не бива да се виждаме с тези, за които пишем, само на игрището. Ако бях останал на този страшен пир (с оранжада и лимонада), сигурно редовете за треньора и волейболистките, за които се опитах да ви разкажа, щяха да бъдат по-други. . .

Климент ВЕЛИЧКОВ

Снимки: Мирослав ЧЕРВИНКА

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ в София гостува известният унгарски футболен отбор МТК. С това гостуване се установиха братските физкултурни връзки между Унгарската народна република и Народна република България. МТК се срещна с отбора на „Левски". Двубоят завърши при резултат 6:1 в полза на „сините". Головете отбелязаха Йорданов – 3, Димитров – 2 и Цветков, а за гостите – Деак. „Левски" игра в състав: Соколов – Орманджиев (Димчев), Боби Петров, Динев – Москов, Чори Петров – Цветков, Спасов, Димитров, Пачеджиев, Йорданов.

ПРЕДИ 16 ГОДИНИ бе подобрен един от „най-костеливите" световни рекорди по плуване за жени – на 100 м св. ст., принадлежащ от преди 20 години на холандката Вили. ден Оуден (1.04,6). Австралийката Даун Фрейзър преплува 110 ярда (равни на 100,573 м) за 1.04,5 мин. и стана световна рекордьорка на 100 м св. ст. В продължение на близо цяло десетилетие Даун Фрейзър бе една от най-популярните спортистки в света. Тя спечели олимпийските титли на 100 м св. ст. в Рим и Токио, подобри неедноктатно световния рекорд, който до тази година ѝ принадлежеше – 58,7. Този рекорд бе надминат от нейната сънародничка Шейн Гулд с 58,5.

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ се състояха двата четвъртфинални мача за купата на европейските шампиони между ЦДНА и „Червена звезда". Първият в Белград бе спечелен от югославските футболисти с 3:1. Вторият в нашата столица бе изключително драматичен. При надмощие на нашите армейци известният съветски съдия Латишев отсъди 3 дузпи – две в наша полза. Първата капитанът на отбора Ст. Божков реализира, а втората при 2:1 за ЦДНА той пропусна и двубоят завърши при общ резултат 4:3 за „Червена звезда".

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ австралийката Марлин Матюс пробяга в Сидней 440 ярда за 57,0 сек. С този резултат ИААФ започна официалната регистрация на световните рекорди и на 400 м гладко бягане. Ето историята на рекордите в тази олимпийска дисциплина:

57,0 М. Матюс (Авл)	57
57,0 М. Чембърлейн (НЗ)	57
56,3 Н. Бойл (Авл)	57
55,2 П. Лазарева (СССР)	57
54,0 М. Иткина (СССР)	57
53,6 М. Иткина (СССР)	57
53,4 М. Иткина (СССР)	59
51,9 Син Ким Дан (КНДР)	62
51,7 Н. Дюкло (Фр)	69
51,7 К. Бесон (Фр)	69
51,0 М. Нюрфвил (Ям)	70

ПРЕДИ 12 ГОДИНИ в първата международна футболна среща за годината в София ЦДНА победи „Динамо" (Загреб) с 1:0. Голът бе отбелязан от десния защитник Ракаров в 14-а мин.

ПРЕДИ 11 ГОДИНИ за първи път в 73-годишната история на първенствата по лека атлетика на САЩ званието шампион на страната на висок скок завладя чужденец – Валери Брумел (СССР). „Руският астронавт", както го нарекоха журналистите тогава, победи в Медисън Скуеър Гардън с 218,5 см, а неговият основен съперник Джон Томас класира на второ място с 213,5 см.

НА СНИМКАТА: Даун Фрейзър (Австралия)

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ" СОФИЯ

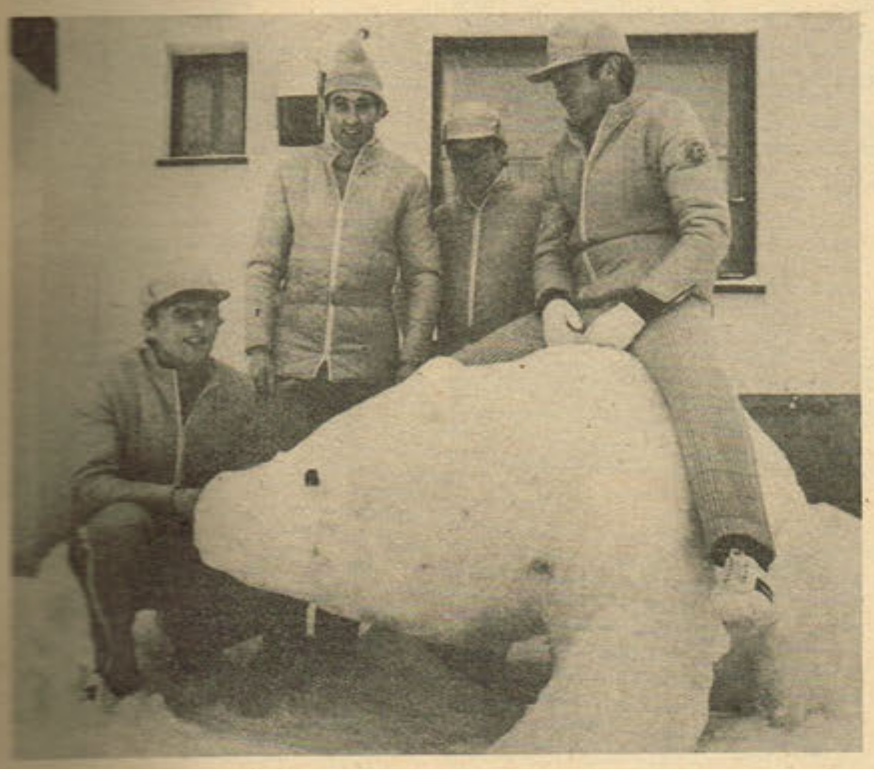
Пощенска кутия 797

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор – Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев" 20121

SAPPORO72

В САПОРО
БЕЗ СКИ И КЪНКИ

НАПРЕГНАТИ БЯХА ДНИТЕ ЗА ОЛИМПИЙЦИТЕ В САПОРО. И БЕЗСПОРНО – ЗА ФОТОРЕПОРТЬОРИТЕ. НО И ТЕ УСПЯХА ДА „ОТКРАДНАТ" МАЛКО ОТ ВРЕМЕТО МЕЖДУ ДВА СЪСТЕЗАНИЯ, ЗА ДА ЗАСНЕМАТ СВОБОДНИТЕ МИНУТИ НА НАЙ-ДОБРИТЕ „БЕЛИ" СЪСТЕЗАНИЯ.

НЕ МИНАТ ДА НЕ БЪДАТ ДОВОЛНИ ОТ ПРЕЖИВЯВАНИЯТА СИ В САПОРО СПОРТИСТИТЕ ОТ ГДР – ТЕ СПЕЧЕЛИХА МНОГО МЕДАЛИ... ЗАТОВА ПОЗИРАТ С УДОВОЛСТВИЕ НА ФОТОРЕПОРТЬОРА НА ПАНА ФОТО ЗАЕДНО СЪС СНЕЖНАТА МЕЧКА, ИЗВАЯНА ОТ ТЯХ В ОЛИМПИЙСКОТО СЕЛО... (СНИМКАТА ГОРЕ).

ТАЗИ СНИМКА БЕЗСПОРНО Е ОСОБЕНО ЦЕННА ЗА ПОБЕДИТЕЛЯ В СПУСКАНЕТО БЕРНАР РУСЕ. ДО НЕГО (ОТ ЛЯВО НА ДЯСНО) СА ВСЕ ПРОСЛАВЕНИ МАЙСТОРИ – ТОНИ САЙЕР, ШАМПИОН В КОРТИНА Д'АМПЕЦО, ЕГОН ЦИМЕРМАН, ПОБЕДИТЕЛ В ИНСБРУК, ВИЛ-КЛОД КИЛИ, ПЪРВИ В ГРЕНОБЪЛ (СНИМКАТА В СРЕДАТА).

НО АВСТРИЙСКИТЕ СПОРТИСТИ НЕ ПРОВЪРВЯ ОСОБЕНО НА ОЛИМПИЙСКИТЕ ИГРИЩА. ТЕ ОСВОЯВАХА ПОВЕЧЕ МЕДАЛИ, ОСОБЕНО ЗЛАТНИ. ЗАТОВА ЗА СПОМЕН ЩЕ ИМАТ ПРИНОСИЛИЯ НА ЯПОНСКОТО ПРИЛОЖНО ИЗКУСТВО... (СНИМКАТА ДОЛУ).

Снимките са изпратени специално за „Старт" чрез Телефото БТА

СБЪДНАТИ МЕЧТИ
НА ЛЕДА В «МАКОМАНАИ»

Дали само на малката Ирина, в чиито черни очи нито за миг не загасва игривото огънче, или на усмихнатия синеок Алексей. А може би на спокойния Ондрей или тази горда тиролка Беатрикс. . . Олимпийският турнир в Сапоро отдавна не им даваше сън. Минаваха състезание след състезание, а и в разговори, и в подготовка мислите им непрекъснато летяха към остров Хокайдо. И нищо странно. Мнозина имаха амбиции за успех на леда в „Макоманаи", но тяхното желание бе по-силно отвсякога. Съветският златен дует с четири европейски и три световни титли. Непела с 4 златни медала в Европа и Шуба – с правото на първа фигуристка в света, бяха покорили всички други върхове освен. . . Олимп!

ТРИУМФЪТ

на съветските фигуристи бе очакван, но блясъкът, с който и този път побеждаваха двойките на СССР, надмина всичко. Най-напред на задължителните фигури Роднина-Уланов (снимка на първа страница) и Смирнова-Сурайкин показаха едно от измеренията на голямото изкуство. Шестте фигури бяха като учебен филм. При това „двойният Салхов", поддръжката „Ласо" и особено паралелната „Либела" и в двете изпълнения бяха съвършени. Петима от съдиите дадоха мястото на лидери на шампионите, а четирима – на ленинградци!?

Волната програма и този път бе не само красотата на олимпийската вечер. Това бе битка, ожесточена и напрегната до последния дъх. Людмила и Андрей и сега воюваха с познатото „оръжие" – невероятен синхрон (като истински наследници на Белоусова и Протопопов) и подчертана завършеност на всяка фигура. Когато получиха и оценките – сборът им надминаваше онзи най-висок резултат, с който дотогава Роднина и Уланов бяха ставали световни шампиони!

Жребият бе разделил съперниците. И за да дочакаме края, напрежението може би ни попречи да забележим чудесното участие на Мануела Грос и Уве Кагелман (ГДР), които вървят по „графика" на съветската школа в двойките с много атлетизъм, с ритмичност и на моменти дързост. В един разговор в Гьотеборг техният треньор Хайнц Линднер се пошегува:

– Тройното превъртане ще остане завинаги в арсенала на фигурите като наш „патент", но сега не можем да решим на кого да го назовем – „троен винт Грос" или „тройно превъртане Кагелман". А може би най-добре е да го кръстим „космически винт"...

Така младите фигуристи от ГДР победиха шампионите на САЩ Жожо Щарбук и Кенет Шели, а тези още деца – Ирина Черняева и Васил Благов – взеха връх в борбата с опитни съперници като Леман, Визингер (ГФР), двойката Милитано (САЩ) и допълниха голямата победа на съветския стил и школа в двойките.

Но блясъкът на тази победа бяха шампионите. Още в началото на сезона винаги усмихнатият Станислав Жук ми каза: „Трябва да стане чудо, за да загубим!"

Мислех си дали все пак няма и малко самохвалство в тези думи. Разбира се, от треньора на трикратните световни шампиони на двойката, която от първия миг на световния лед няма поражение. . . можеше и да прозвучи естествено. Още първото състезание на шампионата на СССР, а след това и на европейското показаха, че преди да са „стъпили" на леда, Роднина и Уланов са почти шампиони. Ирина падна в Гьотеборг, допусна груба грешка и в Сапоро, а златото окичи успеха им. Понякога разгорещено ме питат: „И все пак ленинградците не са ли подобри? Те никога не грешат." Отдалеч това е вярното впечатление. Но питате ли се защо грешат непобедимите?

Съчетанието на Ирина и Алексей е най-сложната и динамична програма, която някога и някъде е играна в двойките. Два пъти Роднина сгреши при „двойния Салхов", но Жук е непреклонен: „За олимпийската титла ще воюваме като шампиони!" И ме победиха. Дори оценките показват силата им. За изпълнение получиха 0,1 т. помалко от Смирнова – Сурайкин, а за техническа трудност на програмата спечелиха 0,4! В голямата борба тези „десети" бяха златни.

ДО ТРИ ПЪТИ...

На олимпиадата в Инсбрук Ондрей Непела бе най-младият участник. Тринадесетгодишният ученик от Братислава завърши своя дебют на 22-о място (предпоследен!). Оттогава изминаха 9 сезона. Ондрей бе изкачил 21 стъпала. В този път има 4 европейски и една световна титла, още пет медала и осмо място в Гренобъл. Но оставаше още едно – последното и най-високо – на олимпийската стълбичка.

Някои спорят, че голямата любов на Непела е конният спорт, а после фигурното пързаляне. Нека не ги класираме, но лятото той е на хиподрума, а зимата – на леда. Така минаваха години. И представете си с каква болка, но и със стиснати зъби, в годината преди Сапоро, Ондрей не се доближи до конете. Хилда Мудра (неговата откривателка и неизменна треньорка) му забрани всичко. Но тя знаеше „цената" на тези лишения. Нейният ученик ще бъде олимпийски шампион, ако бъде най-напред здрав, а подготовката сама ще дойде... И Мудра го „опази". Третият олимпийски старт донесе мечтаното злато.

БЕАТРИКС ШУБА

„СРЕБЪРНИТЕ" ЛЮДМИЛА СМИРНОВА И АНДРЕЙ СУРАЙКИН

ОНДРЕЙ НЕПЕЛА

ПОЗНАВАТЕ ЛИ ТРИКСИ?

Искрено казано, малцина са тези, к
то я познавам. Това личи преди вс
ко от жестокостта на „оценкит
Дразни ви това, че тя е първа, а в
вълнуващите часове на волната п
рограма много по-привлекателни са
Джанет, и Соня, и Кристина... Тов
вярно, но ако приемем фигурното п
заляне само като удоволствие – и
състезателите, и особено за зрите
те. Ако олимпийският турнир бе „
вю" – за световната шампионка мо
би нямаше да има място и в миман
Но за да цените Шуба, трябва по
веднъж да надникнете в пързалка
на виенския айс-клуб. По 5–6 часа из
рителен, каторжен труд на една го
ма спортистка.

– Аз бих искала да хвърча, но зна
че нямам крила. Тогава ми остава у
волствието да ходя здраво по зе
ма...

Току-що бяха завършили задъ
жителните фигури на европейско
първенство. Унгарският съдия К
теш е един от ветераните. Той р
казваше за изпълнението на Трикси

– Тя рисува на леда. Аз не помня
че второ десетилетие нито при же
ме, нито при мъжете подобно изкус
во. Аз не вярвам, че Шуба може да
втори мези фигури!

А тя не само ги повтори, но ги и н
мина. В „Макоманаи" Шуба отново
стигна съвършенство в задължит
ните фигури. Само преднината, спе
лена в „параграфа", ѝ бе достатъч
за да спечели златото.

Людмил НЕДЕЛЧЕ

ОНОВА, КОЕТО ФЛЕМИНГ НЕ МОЖЕШ

. . . . Преди четири години американката Пеги Флеминг бе една от най-популярните спортистки в Гренобъл. Тя спечели с много блясък златния медал на фигурно пързаляне. В Сапоро Флеминг наблюдаваше състезанията – червената лента на ръкава ѝ издаваше участието ѝ като коментатор на една от радио-телевизионните фирми на своята страна. И сега, както в годините, когато се състезаваше, с нея бе и майка ѝ. Двете жени са напълно противоположни една на друга. Кой може да помисли, че майката на тази тънка и изящна фигуристка е председателка на „Клуб на жените, които тежат повече от 100 кг"? За това Пеги говори с гордост и не без усмивка.

В Сапоро Флеминг коментира всички състезания, но все пак най-го мо внимание отдели на жените:

—Моята бивша съперница Беатр Шуба има ненадминатата техника в п пълнението на задължителните фи ри. Но в свободните съчетания пред читам съперничките ѝ. Моята меч бе да направя скок с три обръщан във въздуха. Но тази ми мечта ма и не се сбъдна. А сега най-добрите ф гуристки без всякакъв страх вкл ват в съчетанията си такива слож елементи. За последните четири го ни майсторството на жените авн пораснало много. ..

Нов триумф на съве

ВСЕ ПО-НАПРЕД

Угасна олимпийският огън на XI зимни олимпийски игри, за да бъде запален отново след 195 дни на XX олимпиада в Мюнхен. Сапоро записа нова златна страница в историята на победоносния съветски спорт. След Кортина д'Ампецо — дебютът на СССР на зимни игри, Скуо Вали и Инсбрук съветските спортисти от ново триумфираха на най-големия зимен световен спортен форум! Само в Гренобъл първото място принадлежеше на Норвегия. Сегашният реванш бе повече от убедителен и достоен. По всички показатели съветските олимпийци са победители в Сапоро:

- с най-много спечелени точки от челната шестица;
- с най-голям брой медали — 16;
- с най-голям брой шампионски титли — 8 — близо една четвърт от всички;
- с най-голям брой получени златни медали от всичките връчени 68: точно половината — 34 — станаха притежание на съветските спортисти!

Наистина абсолютен триумф!

Главната заслуга за него имат несъмнено скиорите и скиорките-бегачи начело с героите Г. Кулакова и В. Веденин! Това означава, че победата е извоювана в основния зимен олимпийски спорт! Никога в историята на зимните олимпиади скандинавските страни не са претърпявали такъв зашеметяващ удар в коронния им спорт. Оттук дойде и рязкото спадане на броя на спечелените титли, медали и точки от Норвегия, Швеция и Финландия. Финландците останаха дори без шампион! . . .

Осемнадесет съветски хокеисти, ръководени от прославените треньори Чернишов и Тарасов, бяха наградени от президента на МОК Ейвъри Брънделдж със златни медали за новия им триумф в ледения дворец „Макоманай". Четвъртата олимпийска титла от всичко пет участия на олимпийски игри убедително говори за постоянно високата класа на съветския хокей! По-добре от Гренобъл се представиха фигуристите и кънкобегачите, но все още не е достигнато поколението на Гришин и Шилков . . .

Вторият голям олимпийски успех е на Германската демократична република. Второто място, също по всички показатели — точки, титли и медали, — представлява нов недостигнат досега връх на младия социалистически спорт в ГДР. Заедно със скромния принос на Чехословакия, Полша, Унгария и Румъния социалистическите страни направиха нова крачка напред. В сравнение с Гренобъл социалистическите страни спечелиха 58,5 точки повече!

Към страните, които постигнаха качествен прогрес, трябва да причислим малките държави Швейцария и Холандия. Швейцарските алпийци детронираха французите и австрийците, считани с право за най-силни страни в алпийския ски-спорт. Те спечелиха половината алпийски титли, както изправиха холандците начело с героя Ард Схенк в бързото пързаляне с кънки! Най-чувствително е отстъплението на Франция и Австрия. Все пак игрите потвърдиха универсалността и на зимните спортове. 19 страни имаха представители сред шестте най-добри в 35-те дисциплини. От тях 17 държави спечелиха медали, а 14 — златни . . .

КОВАРНИЯТ СНЯГ...

Някои от чуждестранните кореспонденти съобщиха, че президентът на МОК Брънделдж бил усмихнат след завършването на слалома за мъже – Франция и Австрия, „страните на най-комерсиализирания алпийски спорт", останаха без златен медал.

А специалистите хвърлиха вината върху... коварния сняг на остров Хокайдо. Те не можаха да намерят обичайния за Европа „мъврд" сняг, а химиците, които трябваше да открият тайните му на миналогодишната предолимпийска седмица, явно не свършиха много работа...

А снегът изигра своята роля. Онези, които познават европейските писти като петте пръста на ръцете си, твърдят, че испанецът Очоа е намерил в планината Тейне същия сняг, какъвто има по испанските склонове на Пиренеите. Точно в Андора Очоа е печелил своите единствени (и малки...) международни победи...

СНЕЖЕН ПРАХ ОТ ХОКАЙДО

** Карл Шранц стана по-популярен, отколкото ако бе спечелил олимпийската титла. След изключването му от игрите, преди да отпътува за Австрия, той веднага напусна олимпийското село и потърси място в „Гранд хотел". Всички стаи бяха заети, но принц Такеда му отстъпи един от апартаментите си. В интервю пред журналисти австрийският скиор оповести, че ще продължи да се състезава за световната купа и в други състезания. На въпроса, дали желае да участвува в следващите олимпийски игри в Денвър, Шранц е отговорил: „След четири години ще бъда стар, а Брънделдж още по-остарял..."*

** ФИС оповести, че олимпийските игри са валидни за световните титли в алпийските дисциплини за жени (залъчи се и победителка в тройната комбинация) и за всички северни дисциплини – мъже и жени. Само за мъжете-алпийци се обсъжда въпросът за насрочване на специално световно първенство. Има предложение то да се състои в Пра Луп (САЩ), където е насрочено последното състезание за световната купа. Австрийците искат то да бъде в някой от курортите на Австрия като реабилитация за Шранц. Дори на него е възложено да води преговори в Австрия. Виена устрои голямо посрещане на Шранц. Той е бил приет от председателя на правителството Крайски.*

** Единодушно е мнението в Сапоро, че най-красиво е облеклото на съветските спортисти. Мъжете са с кафяви кожени полушуби, а жените с бели палта от самур. Така че те се отличиха още... на откриването.*

** На скиорите бе наложено да премахнат всички марки и инициали от скиите. Ментиранта, участник за четвърти път на зимни олимпийски игри, бе заставен да заличи от своите ски собствените си инициали.*

** Във френския олимпийски състав доминират... митничарите. Те са общо 18 души – скиори, биатлонисти, треньори, между които алпийците Дювиар, Оже, Пенц и Роса-Миньо.*

** Всички апартаменти в олимпийското село са били продадени между 12 000 и 13 000 долара. Олимпийският квартал на Сапоро е разположен на 5 км от центъра на града.*

** Като на всяко състезание и в Сапоро имаше фаворити, чиито мечти не можаха да се осъществят. Но винаги се намира утеха. Австрийката Прьол заяви: „Ще спечеля отново световната купа. Маки не ще може да се състезава, Надиг е твърде по-назад, на мене ми върви само на световни първенства..." Французинът Дювиар й приглася: „Моята цел е световната купа и световното първенство..."*

** В Сапоро присъствуват много бивши олимпийски величия като Тони Зайлер, Жан-Клод Кили, Ненси Грийн и други. Сега те са журналисти, коментатори или съветници. Скиорката Ненси Грийн като журналистка спечели на лотария часовник. „Жалко – споделя тя, – че не са два. Нали имаме близнаци!"*

** В пресцентъра на Сапоро наред с големия часовник-майка, показващ точното време в олимпийския град, бяха инсталирани още 34 часовника – колкото бе броят на страните участнички извън Япония. Всеки часовник показваше времето на отделна страна за улеснение на журналистите. „Българският часовник" показваше седем часа разлика в сравнение с часовника-майка.*

РАВНОСМЕТКАТА

СТРАНА	Зл.	Ср.	Бр.	IV	V	VI	ТОЧКИ
1. СССР	8	5	3	4	4	7	120 (92)
2. ГДР	4	3	7	1	3	4	83 (35)
3. НОРВЕГИЯ	2	5	5	5	2	1	79 (103)
4. ХОЛАНДИЯ	4	3	2	3	1	2	64 (53,5)
5. ШВЕЙЦАРИЯ	4	3	3	2	—	2	63 (31)
6. ГФР	3	1	1	3	9	4	60,5 (43)
7. САЩ	3	2	3	4	1	2	59 (47,5)
8. ФИНЛАНДИЯ	—	4	1	3	6	2	47 (51,5)
9. ШВЕЦИЯ	1	1	2	4	1	2	36 (63,5)
10. ИТАЛИЯ	2	2	1	1	—	1	31 (35)
11. АВСТРИЯ	1	2	2	—	1	1	28 (79)
12. ФРАНЦИЯ	—	1	2	2	2	1	24 (62)
13. ЯПОНИЯ	1	1	1	1	2	—	23 (0)
14. ЧЕХОСЛОВАКИЯ	1	—	2	—	1	2	19 (25)
15. ПОЛША	1	—	—	—	1	3	11,5 (19)
16. КАНАДА	—	1	—	2	—	—	11 (16)
17. ИСПАНИЯ	1	—	—	—	—	—	7 (0)
18. РУМЪНИЯ	—	—	—	—	1	—	2 (7)
УНГАРИЯ	—	—	—	—	1	—	2 (1)

В скоби посочваме точките от миналите зимни олимпийски игри в Гренобъл за сравнение. Само Великобритания, която в Гренобъл е имала 6 точки, в Сапоро не е спечелила нито една.

Олимпийските титли са една повече за сметка на второто място — едно по-малко (същото важи за петите и шестите места), поради това, че на спускане с шейни-двойки два отбора се класираха на първо и два на пето.

Съгласно установената практика за златен медал се присъждат 7 точки, за сребърен 5 и 7, и дс 6-о призово място, за които се връчват почетни дипломи.

1 *ОЛИМПИЙСКИЯТ ОГЪН НА МАКОМАНАЙ Е УГАСЕН – ЗА ДА ЛУМНЕ ОТНОВО НА ЛЕТНИТЕ ИГРИ В МЮНХЕН, НА СЛЕДВАЩАТА БЯЛА ОЛИМПИАДА В ДЕНВЪР...*

2 *ВЕДЕНИН, ЕДИН ОТ ГЕРОИТЕ НА ИГРИТЕ В САПОРО, Е ВДИГНАТ ВИСОКО ОТ СВОИТЕ СЪОТБОРНИЦИ ОТ ПОБЕДНАТА ЩАФЕТА НА СССР ЮРИЙ СКОБОВ, ВЛАДИМИР ВОРОНКОВ И ФЬОДОР СИМАШОВ.*

3 *ЕДНА ОТ НАЙ-ГОЛЕМИТЕ ИЗНЕНАДИ В САПОРО – ПОБЕДИТЕЛЯТ В СПЕЦИАЛНИЯ СЛАЛОМ ФРАНЦИСКО ФЕРНАНДЕЦ ОЧОА.*

4 *НОРВЕЖЕЦЪТ МАГНАР СОЛБЕРГ, ПОБЕДИТЕЛ В БИАТЛОНА – ЕДИН ОТ МАЛЦИНАТА, КОИТО ЗАПАЗИХА ТИТЛИТЕ СИ ОТ ГРЕНОБЪЛ.*

СНИМКИТЕ СА ПОЛУЧЕНИ ЧРЕЗ ТЕЛЕФОТО НА БЪЛГАРСКАТА ТЕЛЕГРАФНА АГЕНЦИЯ.

тските спортисти!

КАПИТАНЪТ НА „ЧЕРВЕНИТЕ РИЦАРИ" АНАТОЛИЙ ФИРСОВ В ДВУБОЙ С ЧЕХОСЛОВАШКИЯ НАПАДАТЕЛ ИРЖИ ХОЛИК

ЗЛАТНИЯТ БЛЯСЪК НА ЧЕТВЪРТИЯ

„Страхливите хокей не играят, хокеят е спорт на смелите. .." Така започва една от най-популярните спортни песни в Съветския съюз. Известната композиторка Александра Пахмутова, която написа музиката на мази песен, беше казала: „Ако фигурното пързаляне е симфония на леда, то хокеят е празничен концерт. . ."

Колко вълнения ни поднесе „празничният концерт" на XI зимни олимпийски игри в Сапоро и колко изненади? Та нали до последния съдийски сигнал на финалните срещи в неделя нито един от специалистите не смееше да твърди как ще изглежда класирането! Трябваше да завърши и чудесният двубой между отборите на СССР и Чехословакия – истински спортен връх на турнира, – за да рухнат всички неизвестни и медалите да получат точен адрес – злато за СССР, сребро за САЩ и бронз за ЧССР.

„Червените рицари" спечелиха своя четвърти златен медал на олимпийски игри. Блясъкът му е награда за най-силния отбор в Сапоро. Отборът, в който опитът на „ветераните" и усърдието на младите бе съчетано в идеална хармония от треньорите Аркадий Чернишов и Анатолий Тарасов. Четирима от този състав – Рагулин, Давидов, Кузкин и Фирсов – получиха трети златен олимпийски медал (те са участници в IX, X и XI зимни олимпийски игри), други четирима слушаха химна на Съветския съюз в чест на своята олимпийска победа за втори път – Викулов, Ромишевски, Зимин и Мишаков имат дял за победите в Гренобъл и сега в Сапоро. Останалите бяха дебютанти на олимпийски игри и прибавиха към златните си колекции от световни и европейски първенства за първи път най-високата олимпийска награда.

Хокеят е колективна игра и естествено всеки от отбора на Съветския съюз има свой дял за голямата победа. Но в поредицата от успешни срещи все пак най-ярко се изяви първата нападателна тройка на отбора – Викулов – Фирсов – Харламов, – която отбеляза 17 гола, при общ актив на отбора 33:13 гола (Харламов – 9, той е и голмайстор на турнира с 16 точки, Викулов – 6 гола и Фирсов – 2). Впрочем правилно коментаторите този път говориха не за тройка, а за петорка на Фирсов, защото най-често тези трима нападатели играеха заедно с Рагулин и Цигапков. И като прибавим към актива на Викулов–Фирсов–Харламов четирите гола на защитника Цигапков, се получава завидно съотношение – 21 от 33, или две трети от головете на целия отбор! Разбира се, трябва да се отдаде дължимото и на младия вратар Третяк, който неизменно бе на леда по време и на петте срещи на съветския отбор в Сапоро.

Олимпийските шампиони показаха най-красивите черти на съветската хокейна школа – непрекъснати атаки, творчество и взаимодействие по време на цялата игра, силни и точни удари във вратата, красиви комбинации, бързо преминаване в контраатаки. Със завидно майсторство съветските хокеисти преминаваха средната зона на ледената площадка, не се бавиха в нея и само с 2–3 подавания се озоваваха пред противниковата врата. Стремежът да се играе колкото е възможно по-малко и по-рационално в средната зона заслужава най-сериозно вниманието на специалистите, защото може би именно този елемент определя най-добре прогресивния стил в съвременния хокей.

Ще пренебрегнем реда на класирането, за да отбележим, че по достойнство най-близо до шампионите стояха чехословашките хокеисти. Те участвуваха в Сапоро със силни и добре подготвени играчи, с огромна амбиция водиха безкомпромисна борба за победа. Берднарж, Хорешовски, Махач, Поспишил дадоха много нагледни уроци за най-добра игра в защита. И ако Холичек и Дзурила бяха направили по-малко фатални пропуски на вратата, отново „среброто" щеше да бъде за чехословашкия отбор.

Американците и този път объркаха много сметки, показаха значително подобрена игра и напомниха на всички, че държат на своето място в големия хокей. Шведите играха почти същата роля на олимпийския турнир, но щастието бе повече на страната на хокеистите от Щатите, които получиха сребърните медали главно заради победата си над Чехословакия.

Финландците поднесоха само една „сензация" – последния ден победиха „Трите корони" с 4:3 и по този начин лишиха своите съседи от медал, а полските хокеисти нанесоха главния си удар в квалификационния мач с ГФР и при майсторите получиха само пет полезни урока.

През април в Прага най-силните отбори ще се срещнат отново, за да определят световния и европейския шампион за 1972 година.

ОЛИМПИЙСКИ ШАМПИОНИ–72

СКИ

15 км Свен-Аке ЛУНДБЕК (Швеция)
30 км Вячеслав ВЕДЕНИН (СССР)
50 км Пал ТИЛДУМ (Норвегия)
4х10 км СССР (В. Веденин, Ю. Скобов, В. Воронков, Ф. Симашов)
Скок 70 м Юкио КАСАЯ (Япония)
Скок 90 м Войцех ФОРТУНА (Полша)
Сев. комб. Улрих ВЕЛИНГ (ГДР)
Спускане Бернар РУСИ (Швейцария)
Гиг. слалом Густаво ТЬОНИ (Италия)
Слалом Франциско ОЧОА (Испания)
5 км Галина КУЛАКОВА (СССР)
10 км Галина КУЛАКОВА (СССР)
3х5 км СССР (Л. Мухачова, Ал. Олюнина, Г. Кулакова)
Спускане Мари-Терез НАДИГ (Швейц.)
Гиг. слалом Мари-Терез НАДИГ (Швейц.)
Слалом Барбара КОХРЪН (САЩ)

КЪНКИ – БЯГАНЕ

500 м Ерхард КЕЛЕР (ГФР) 39,44
1500 м Ард СХЕНК (Холандия) 2.02,96
5000 м Ард СХЕНК (Холандия) 7.23,61
10000 м Ард СХЕНК (Холандия) 15.01,3
500 м Ан ХЕНИНГ (САЩ) 43,33
1000 м Моника ПФУЛГ (ГФР) 1.31,40
1500 м Дайън ХОЛЪМ (САЩ) 2.20,85
3000 м Стин БААС – КАЙЗЕР (Холандия) 4.52,14

ФИГУРНО ПЪРЗАЛЯНЕ

Жени Беатрикс ШУБА (Австрия)
Мъже Ондрей НЕПЕЛА (Чехословакия)
Двойки Ирина РОДНИНА и Алексей УЛАНОВ (СССР)

БИАТЛОН

20 км Магнар СОЛБЕРГ (Норвегия)
4х7,5 км СССР (Ал. Тихонов, Р. Сафин, Ив. Бяков, В. Маматов)

БОБСЛЕЙ

Двойки Волфганг ЦИМЕРЕР и Петер УЦШНАЙДЕР (ГФР)
Четворки ШВЕЙЦАРИЯ (Ж. Вики, Е. Хубахер, Х. Льотенегер, В. Камишел)

СПУСКАНЕ С ШЕЙНИ

Жени Ана-Мария МЮЛЕР (ГДР)
Мъже Волфганг ШАЙДЕЛ (ГДР)
Двойки Хорст ХЬОРНЛАЙН и Райнхард БРЕДОВ (ГДР)

ХОКЕЙ НА ЛЕД

СССР (по азбучен ред): Юри БЛИНОВ, Валери ВАСИЛЕВ, Владимир ВИКУЛИН, Витали ДАВИДОВ, Евгени ЗИМИН, Виктор КУЗКИН, Владимир ЛУТЧЕНКО, Александър МАЛЦЕВ, Евген МИШАКОВ, Борис МИХАЙЛОВ, Александър ПАШКОВ, Владимир ПЕТРОВ, Александър РАГУЛИН, Игор РОМИШЕВСКИ, Владислав ТРЕТЯК, Анатоли ФИРСОВ, Валери ХАРЛАМОВ, Генади ЦИГАНКОВ, Владимир ШАДРИН и Александър ЯКУШЕВ.

Вчера най-бърза мази първа в Азия зим... – може би повече от вся... – изобилствуваше с изнена...

...ще остане в играта на съветска... Родина–Уланов, които на показни... ...на закриването се пързаля... ...под звуците на музиката, колко... ...непрекъснато скандиращите, ...близо 8 хил зрители; ще бъде за... ...на ледената писта Ард ... ...шампионката на ски-бягането Галина ... ...с по три златни меда... ...в историята на игрите и непов... ...дистанции 4 по 10 км с небивалата бор... ...най-спортния подвиг на съвет... ...Веденин.

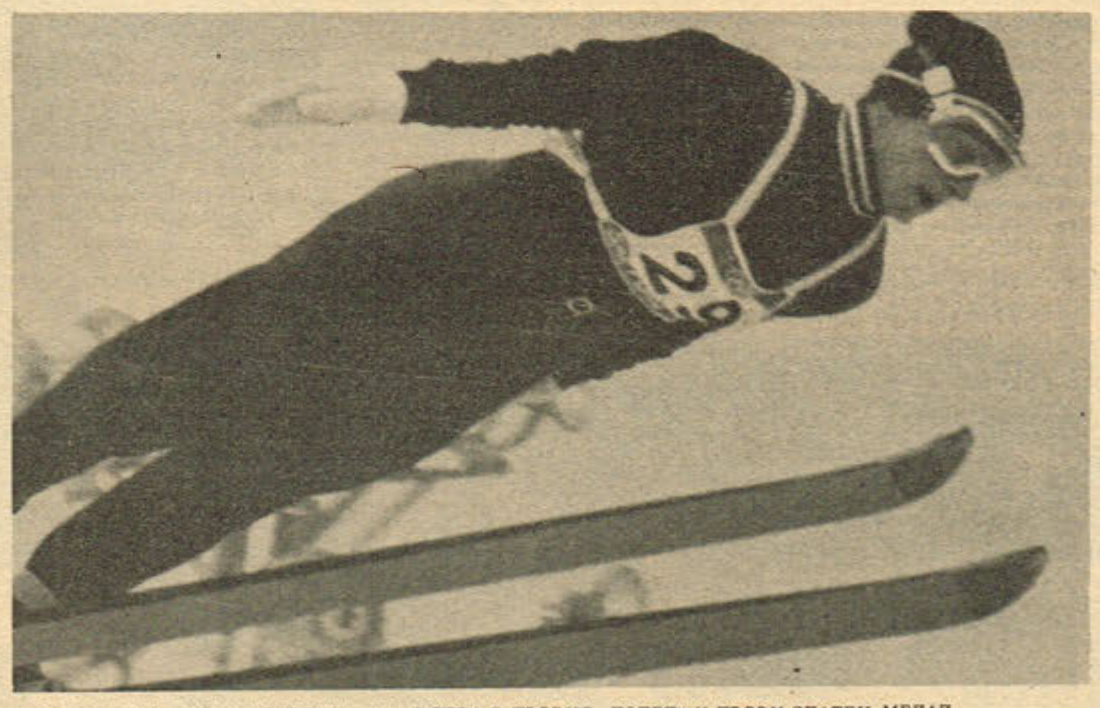
...не стана вчерал нещо подобно – каза ... ФИС Холдер за бягането на ... ...оценка наистина значи много.

...„играят" така или иначе бяха очаква... ...в голяма степен „програмирани". А ... ...може би дори върхът на върховете, ...

ВЪРХОВЕТЕ И МЛАДИТЕ

...Най-интересни беше този скок от големия ... ...Войчех Фортуна. Забележи... ...цели няколко – скакаш закован на своята ... ...летеше той; като че бе ... ...и докрай напегната тетива. И фантастично като спортно постижение – ... ...при критична точка на шанцата 90 м (а ... ...на олимпийския шампион, човекът, който най-добре ... ...трамплина, предвиждаше максимал... ...скок от 105-106 м!. . .) и обща оценка 130,4 т. ...ли какво означава това? Специалният ... на съветското Всесъюзно радио и те... ...го сравни сполучливо: 9,9 секунди на 100 ... бягане, 228 см на висок скок! Как... ...красноречиво сравнение от това?

...всичко това при п ъ р в о т о участие на ... поляк в голямо официално международно ...ване, при неговия п ъ р в и скок, който му ... п ъ р в и я златен медал!

ГОЛЯМОТО ЩАСТИЕ НА ФОРТУНА – 111 МЕТРА В ПЪРВИЯ „ПОЛЕТ" И ПЪРВИ ЗЛАТЕН МЕДАЛ.

В Сапоро Форт\уна не бе сам. Той бе само знаменосец на младите. Алпийката Надиг, победителят в толкова трудната северна комбинация Велинг, кънкьорките Хенинг, Холум, Пфлюг, Краснова, скиорът Скобов, младото попълнение в ненадминатия съветски хокеен отбор начело с Третяк (казват, че „истинският" хокеен вратар трябва да е преминал 30-те години, московчанинът е само на 20!. . .) показаха силата на младостта с неоспоримата дума на своите големи победи.

Стана ясно, че покоряването на толкова трудните олимпийски върхове от младите не е вече само привилегия на плувкините и гимнастичките. Младите тържествуват навсякъде. . .

Това „явление" безспорно тепърва ще интригува още повече специалистите. Това е толкова многозначително! Вероятно ще открият успехите на новите методи за подготовка, на прилагането на последните постижения на научната мисъл, на техническия прогрес. Сигурно е обаче и друго – младите щурмуват върховете с дръзновение, с особена психическа нагласа, без задръжки. Не е чудно, че спортистите, които сега са в т.н. „златни години" трябваше често да отстъпват или на по-младите, или на ветераните. Първите нямат все още комплекси; вторите са ги изживели. . .

Ще има, разбира се, и други изводи, и други заключения. Но тенденцията изглежда ясна – младите, по-точно най-младите ще щурмуват все по-успешно върховете в спорта. И със „сензациите", на които ще бъдат способни те, ще трябва да се съобразяват всички, които искат да бъдат в първата редица!. . .

СЪКРАТИХМЕ ЛИ РАЗЛИКИТЕ?

Когато преди двадесетина дни изпратихме на... ...шите олимпийци за Сапоро, в интервю пре... „СТАРТ" треньорите и състезателите изяв... ...ха своето намерение да съкратят разликите м... ...жду първите и нашите скиори... Претенциит... ...бяха скромни.

В сравнение с Гренобъл, където се оцени за з... ...доволително представянето на П. Ангелов, в С... ...поро Ив. Пенев и Р. Ресмиев се представиха п... ...добре както по заетите места и в трите а... ...пийски дисциплини, така и по отношение на ра... ...ликата на времената с шампионите. Така н... ...пример преди 4 години П. Ангелов зае 63-о м... ...сто на спускане с 18.86 сек. след победителя, ...гигантски слалом – 64-о с 31.55 и на слалом 29... ...с 19.06 сек. разлика. В Сапоро Ив. Пенев – по-д... ...бре представилият се алпиец, е 40-и на спуска... ...с 11,63 сек. разлика, 32-и на гигантски слалом ... ...на 15.71 сек. и 27-и на слалом – на 20.41 сек. (са... ...по последния показател е малко по-слаб). Ще пр... ...бавим, че най-добрият наш алпиец Г. Димитро... ...се класира в Кортина д'Ампецо във всички ди... ...циплини на по-предно място, но разликите във... ...времената между него и победителя са били по... ...чувствителни (на спускане 28.8 сек., на гигант... ...ски слалом – 25.9 сек.). Разбира се, мястото е по... ...важно и по този показател не е достигнато от... ...личното представяне на Г. Димитров, особен... ...в слалома – 13-о място! Но справедливостта на... ...лага да добавим, че сега участвуват по-голя... ...брой състезатели от висока класа, а в тройн... ...та комбинация (без да е валидна за световно ... първенство) Ив. Пенев е осми, а Р. Ресмиев – д... ...вети!

В бяганията обаче постигнатото от П. Пан... ...ков и В. Ангелов е много по-слабо, отколкото ... Гренобъл. На миналите игри П. Панков бе 25... ...на 15 км – само на 2.59 мин. след победителя, ...на 30 км бе 26-и с разлика от 6.03 мин. Сега ка... ...сирането му е по-слабо – съответно 47-и и 28... ...с разлики от 4.78,5 и 9.19,51 мин. А В. Ангелов ... ...още по-назад. Само на 50 км П. Панков се е клас... ...рал малко по-добре, отколкото на световно... ...първенство в Шръбске плесо (в Гренобъл не уч... ...ствува на 50 км), като е съкратил разликите ... около една минута – от около 17 на 16 мин. – ... се класира с осем места по-напред – от 36-о м... 28-о.

ТУРНИР НА НЕРУШИМА НА БРАТСКА ДРУЖБА

. . . На 8 март 1945 г. водачът на гостуващата в страната ни съветска младежка делегация Н. Данилов връчи на българските спортисти скъп дар от Съветската армия – сребърно-кристална купа.

– От името на физкултурниците на нашата страна – каза Н. Данилов – и специално на физкултурниците при Централния дом на Съветската армия ви предавам техния горещ, братски, сърдечен привет. Нека кристалът на тази купа ви напомня за чистотата и благородството, а металът – за твърдостта и неразривността на нашата дружба. . .

Повече от четвърт век турнирът за купата на Съветската армия е едно от централните спортни събития – все така ново и свежо, все по-интересно. И все по-масово!

И каквито да бъдат срещите – и между отборите, които могат само да мечтаят да спечелят чудесната награда, и между майсторите с реални амбиции! – те винаги са празници на нерушимата, на братската българо-съветска дружба!

ИГРАЯТ ЦСКА „СЕПТЕМВРИЙСКО ЗНАМЕ" И „БЕРОЕ" . .. ДВАТА ОТБОРА МОГАТ ДА СЕ СРЕЩНАТ НА ЧЕТВЪРТФИНАЛА. И ТОВА ЩЕ БЪДЕ ЕДИН ОТ „ГВОЗДЕИТЕ" МУ.

Съгласни ли сте
СЪС «СТАРТ»

...И С ТРАДИЦИИТЕ?

Календарната футболна година започва! По традиция – със срещите за купата на Съветската армия. Колко голяма е тяхната привлекателна сила – зажаднелите за футболни сражения зрители чакат с нетърпение всяка вест за тях.

А и колко неизвестни крият първите срещи. Нали практиката ни е убедила, че всяко прекъсване на футболния живот носи по-големи или по-малки промени в съотношението на силите, във възможностите на отборите. И може би точно затова, ако трябва да правим прогнози по-солиден критерий е традицията.

Трудно е да се каже колко дълго трябва да бъде тачена тя, за да бъде показателна. И все пак един срок от пет години изглежда вече реален, за да даде основа за прогнози, които могат да се окажат верни.

И така – да разгледаме шансовете на отборите в четирите групи въз основа на срещите между тях (за първенството или за купата на Съветската армия) от 1967 г. насам. Да приемем само едно предварително условие – ще пропуснем някои резултати: преди обединенията на отборите, а така също и мачовете, играни от „ЖСК-Славия".

„БЕРОЕ"И „ЛОКОМОТИВ"(СФ)? ИЛИ ОБРАТНОТО . . .

„Берое"	5	3	0	2	7:9	6
„Локомотив"	5	2	0	3	9:8	4
„Лъсков"	2	1	0	1	2:1	2

Оскъдните традиции в тази група са обясними – „Берое" отсъствуваше от „А" РФГ, „Локомотив" доскоро бе обединен, „Лъсков" е новак, а „Арда" – член на „Б" РФГ. И четирите отбора не участвуваха в миналогодишните осминафинали. . .

Само могат да ни обяркат и резултатите от есенните срещи между съставите от „А" групата – столичани победиха „Берое" в Стара Загора, а загубиха у дома си от „Лъсков". Все пак „ класирането", колкото и на бедна основа да е то, като че може да ни подскаже сравнително точно и подреждането след битките в Петрич, Сандански, Благоевград и Гоце Делчев. Сериозна роля ще играе и „Лъсков", нека не подценяваме този отбор. Най-малко за подреждането на първите два състава. А то не е без значение – защото вторият в групата ще има твърде неприятна среща на четвъртфинала с шампиона ЦСКА „Септемврийско знаме". . .Впрочем при зачитането на головата разлика ще трябва да се има предвид и съпротивата на „Арда".

А ВТОРИЯТ? КАНДИДАТИТЕ СА ТРИ!

„Лев-Сп"	15	13	1	1	37:8	27
„Марек"	16	3	4	9	9:30	10
„Академик"	14	3	3	8	12:20	9
„ЖСК-Сп"	3	1	0	2	5:5	2

Носителят на купата е безспорен фаворит. Трудно може да се очаква (ако особено се повтори силният есенен старт!), че „сините" ще изпуснат първото място. Въпреки че всички ще играят с всички сили срещу тях, тъй като при равностойността на останалите три състава дори една точка, „откраднатa" от лидера, може да реши всичко.

Останалите три състава претендират за второто място със свои плюсове и минуси:

● „Марек" буди най-противоречиви размисли. Това е отборът, който (след носителите на купата) в тази група има най-добри постижения в турнира в последните години. А в същото време през есента бе най-примиреният състав в групата на майторите и не успя нито веднъж да изравни, когато противникът му поведе. . .

● „Академик" е в дъното на „А" РФГ. Но възможностите му изглеждат по-големи. А на неутрален терен може да намери и по-голяма поддръжка у зрителите

● Как ще изглежда „ЖСК-Спартак"? Както в началото или както в края на есенния полусезон? По-вероятно е първото. ..

И точно затова трябва да се очаква, че на върха на триъгълника, т.е на второ място ще бъде. . . или „Академик", или „ЖСК-Спартак".

ПЛЮС АСИСТЕНТ НА ШАМПИОНА

ЦСКА	19	13	5	1	37:10	41
„Ботев" (Вр	22	8	6	8	25:29	22
„Дунав"	20	3	3	14	20:36	9
„Чард.-Орл."	9	3	2	4	8:15	8

Няма да бъде никак чудно, ако традицията бъде изцяло потвърдена и от срещите в тазгодишния турнир за купата на Съветската армия. Едва ли някой може да се надява на нещо повече от равен мач с армейците. И понеже през есента габровските футболисти с нищо не подсказаха, че са способни на изненади, борбата за второто място ще се съсредоточи в двубоя „Ботев" – „Дунав". Практиката сочи по недвусмислен начин предимството на врачанските футболисти в срещите между двата отбора. И единственото, на което „Дунав" може да се надява, е че през есента успя да наруши тъжната серия срещу този атлетичен състав.

С НАЙ-МНОГО НЕИЗВЕСТНИ

„Славия"	10	4	5	1	16:11	13
„Тракия"	22	9	6	7	35:30	22
„Ч. море"	20	8	4	8	28:33	20
„Етър"	12	3	1	8	15:20	7

Това безспорно е най-интересната от четирите групи. Нейният състав напомня много една от групите през 1969 г. (вместо „Етър" тогава игра „Кракра" („Перник"), а софийци тогава бяха „ЖСК-Славия"). Продължихи Пловдив и София. А сега? Няма да бъде странно, ако това подреждане се повтори:

– „Славия" имаше много силен финал през есента и той бе плюс на ясно подчертано „избистряне" в играта на „белите". Няма никакви основания да се счита, че отборът ще тръгне по друг път;

– „Тракия" се представя обикновено успешно в тези турнирни срещи – нейната контраатака ще изглежда ефикасна и сега в една група, където предпазливостта няма да бъде чужда;

– „Черно море" пък е най-волевият отбор в групата, не счита никога един мач за загубен и това безспорно ще помогне в един спринт от три мача;

– „Етър" ще играе най-малко ролята на „арбитър" в спора на първите три състава, които над всичко отгоре трябва да са. . . сами първи (иначе най-вероятният съперник е „Левски-Спартак". Но търновци могат да вземат и прицел и второто място. ..

ГОЛМАЙСТОРИТЕ

В последните години най-добрият реализатор в турнира за купата на Съветската армия получава специална награда, учредена от редакцията на в. „Софийска правда". В Българската федерация по футбол вече е изградена първата листа на най-добрите стрелци:

1.	С. Пargов (Мар.)	– 4 гола
2.	Пл. Янков (ЦСКА)	– 3 гола
	К. Миланов (Мар.)	– 3 гола
	Ив. Танев (ЖСК-Сп.)	– 3 гола
5.	Хрцстов (Дун.)	– 2 гола
	Митев (Ч. м.)	– 2 гола
	Стаматов (Ч. -О.)	– 2 гола
	Пацев (Лок.)	– 2 гола
	Трънков (ЦСКА)	– 2 гола

В листата личат още и имената на 31 състезатели, отбелязали по един гол. Но сред тях почти няма стрелци, които сме свикнали да виждаме сред най-добрите в страната. Но в края на крайщата четирите гола на Пargов не са чак толкова много, за да лишат от надежди онези, които са решили да водят своите отбори до ценния трофей.

„ЛОКОМОТИВ" (СФ) ЩЕ ТЪРСИ РЕВАНШ ОТ „ЛЪСКОВ" ЗА ЗАГУБАТА В СРЕЩАТА ЗА ПЪРВЕНСТВО ПРЕЗ ЕСЕНТА. .. СОФИЯНЦИ ИМАТ ВСИЧКИ ШАНСОВЕ ДА ГО ПОСТИГНАТ.

ТАКА ЩЕ БЪДЕ ДО ФИНАЛА...

Как ще стане класирането в осмина финалните групи при равенство точки:

● ще бъде зачитана головата разлика;

● ако тя е еднаква, ще се вземе пред вид резултатът от срещата между отборите с еднакъв брой точки и гол ва разлика;

● ако и това не помогне, по-напре ще бъде съставът, отбелязал повеч голове;

● при равенство и по този показа тел по-напред ще бъде съставът, зае по-предно място в класирането з спортсменство;

● и накрая – за всеки случай – е ост вен резерв: жребий.

Четвъртфиналите ще се състоя на 15 март на неутрален терен:

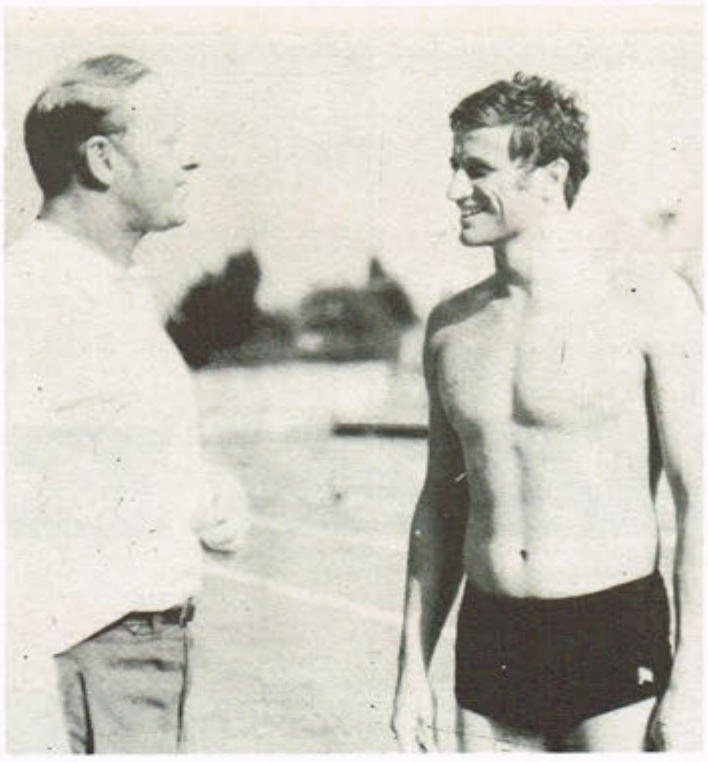
Първият от I гр. с втория от III
Вторият от I гр. с първия от III
Първият от II гр. с втория от I
Вторият от II гр. с първия от I

Полуфиналите ще бъдат на 7 юни в тях ще премерят сили отново неутрален терен победителят от пъ вия четвъртфинал с втория и победителят от третия с четвъртия.

Финалът ще бъде на 2 юли в Софи

Материалите са написани от Митьо ЕКСЕРОВ

ПЕТ МИНУТИ ПРЕДИ ТРЕНЬОРА

ТРЕНЬОР И СЪСТЕЗАТЕЛ – ДВАМА ПО ПЪТЯ КЪМ ЕДНА ЦЕЛ.

Спортът живееше все още сред прашните игрища. Червената пръст на кортобете скърцаше между зъбите ни дълго след като бяхме напуснали тренировката. Вечер като допълнение на тренировката пране на единствената фланелка, която трябваше да се изсуши и да е готова за следващия „урок".

В един такъв ден, при един такъв урок (не казвам тренировка, защото това звучи обикновено, стереотипно, а ние тогава вдъхнахме действително с твърдото намерение на всяка тренировка да учим нещо нови) нашият треньор ни направи странно впечатление. Беше необръснат. Видяхме го за пръв път неопрятен и това изненадващо защо ни разстрои. Започнахме, а погледите ни крадешком опипваха треньора. Забелязахме и друго – очите му бяха почервени, изразът някак съкрушен, отпаднал...

Не можехме да разговаряме – това би нарушило установената дисциплина. А усещахме, че нашият треньор се нуждае от подкрепата ни, че сега е дошъл такъв ред, когато не той на нас, а ние на него трябва да помогнем. И направихме в тези часове всичко, което можеше да изрази нашето желание, всичко, с което можехме да го уверим в нашето уважение и дълбоко съчувствие: раздавахме се докрай напълно на игрището.

Цял живот ще помним тази тренировка. Така внимателни, така прецизни не сме били друг път. Урокът ни завърши и както обикновено, останахме за допълнителната „дажба" от 200 – 300 шута. Треньорът ни си тръгна. Дежурната, с която разменихме многозначителни погледи, се спусна след него...

Вярна се обляна в сълзи. Каза ни, че цяло супер- или ралване е починало неговия любимец с тяхната трепет дете.

Сега ние и ние разбрахме уважението към нас, изразено с това строго спазване на треньорския дълг!

Треньорът! Колко рядко се замисляме ние, когато редим суперлативи за прославени спортисти, какъв голям дял за триумфа им имат тези хора, които често остават извън ярките лъчи на прожекторите. Преgрѣдките и поздравленията за тях идват като позакъсняла реакция, позакъсняла, пък и доста туширана.

Винаги ни е било неудобно от това. И винаги сме се мъчили да покажем на треньора си, че ние, тези, които е създал, подобре знаем от всички кому дължим успехите си! Доказвахме му всичко с нашето уважение.

Правило или рецепта за изразяване на уважението естествено няма. Както хората се различават по своите характери, така се отличават и по начина, с който изразяват своето уважение. В нашия отбор наред с еднаквата подготовка постепенно уеднаквихме и специфичния начин за изразяване на нашето уважение към треньора ни. Бяхме събрани от различни краища, носехме белезите на различно възпитание, на различните характери. Но общата цел – победата за отбора – беше изгладила „ръбовете" на нашите индивидуални черти и бе ни „вцепила" в един здрав конгломерат. Той стана гранитен, защото всичко бе подчинено на строго определени закони, превърнали се в ненарушими принципи! И първата точка в този спортен канон бе вярата и уважението в треньора. Едва-едва поздравили съперника си, някои от нас мичаха към него... Други чакаха да заглъхне радостната „буря" и тогава му се усмихваха. Трети спокойно се прибираха в съблекалнята и кротко, уморено, както в мигове на голямо блаженство, мърмореха. Имаше и някои, които винаги мълчаха, Мълчаха, но очите... очите, светнали от радост, говореха: „тренер, успяхме"... Успяхме – аз тя ... всички и най-вече – ВИЕ...

Уважението към треньора трябва да започне с обръщението. Не бих наблягала за това, ако напоследък не сме свидетели на неприятно фрапиращи обноски между състезатели и треньори. Задължителното „Вие" просто е изтрито и смачкано от това уравняващо възрасти и заслуги „ти". За някои това е „скъсяване дистанцията" между възпитатели и възпитаници. Едва ли не задушевност... Но то неусетно води до интимничене, до отношения, при които треньорската дума губи своята тежест. От друга страна, да покажеш, че чувствуваш близък своя треньор, съвсем не значи, че трябва да си на „ти" с него. Иначе може да се стигне до такива грозни сцени, когато играчи се обръщат към своите треньори не само с „ти", но и с абсолютно нетърпимото „бе"... „Какво чакаш, бе – смени го!" – крещеше от игрището на треньора си един състезател, недоволен от играта на свой партньор; „Какво бе, какво само с мене си се хванал" – възмущава се по време на почивка друг от забележката на треньора си...

Всичко започва невинно. С едно „здрасти" вместо „здравейте" или „добър ден". После идва и „бе". Треньорите, които стават жертва на своето неумение да изискват, превръщат в жертва и своите възпитаници – насочват ги по един бавен, но сигурен път към лошо възпитание, което ще им пречи не само на спортната площадка.

Разбира се, един треньор може да разчита на уважение от страна на състезателите не само благодарение на своята взискателност. Уважението преди всичко се предизвиква от познанията, добродетелите, морала и характера, от чувството за справедливост у треньора. Но това е вече друга тема. И все пак, независимо от тази втора страна на въпроса, първото качество на спортната култура, което трябва да провери у себе си всеки спортист, е уважението към треньора – повече или по-малко, в зависимост от качествата на този треньор, но винаги на ниво!

Не е важен външният израз. Не е необходимо да насаждаме изкуствено екзотичната за нас японска вежливост, при която всеки разговор или среща започват и завършват с поклон. Твърде раболепен е този жест, но неговият подтекст – уважението – действително заслужава адмирации. Скандинавците стоят студено един срещу друг, американците слушат треньора си с дъвка в уста, италианците скачат и ръкомахат... Нашата етика и темперамент не ни позволяват да посрещаме думите на треньора нито с безучастен изглед, нито с горещи изблици. Ние просто трябва да се обръщаме към него така, както към нашите учители.

Защото големият, истинският треньор прави не само спортисти. „Благодарен съм на моя треньор, защото той ме направи човек" – каза един състезател, каза го така уверено и сериозно, така, че никой не го помоли да се конкретизира – и така беше ясно...

... Както и на нас е ясно какво спечелихме от нашия треньор, защо го уважавахме и ще го уважаваме винаги. Спортните тънкости и тактическите му планове вече не ни трябват. Но останаха други поуки, житейски, които са винаги с нас.

Веднъж се уговорихме да се съберем у Таня Тодорова. Искахме да отидем заедно и решихме да се срещнем в 18 ч. Пет минути преди уреченото време ние, „старите", както сами се наричаме, вече чакахме. От ъгъла се зададе нашият треньор.

– Закъснях ли? А вие – вие сте си все така непоправими, пак сте точни...

И хитро се нацупи. А ние се радвахме като деца. И трънехме от похвалата. Дребна работа е да си точен, да си винаги пет минути преди треньора на игрището, дребна, но ние години наред се държахме „със зъби и нокти", както казват, за такива дребни неща, за такива дребни, семпли изрази на уважение към нашия треньор. И никога не съжалявахме за това...

Ваня ВОЙНОВА
Снимки: Веселин ТЕМКОВ
Иван ПОПОВ

ПРЕД ИЗПИТАНИЕ

ШАМПИОНИТЕ ОТГОВАРЯТ

„Бих препоръчал критикувани изтъквани състезатели да отговарят чрез страниците на „СТАРТ" (или друг вестник), за да не се остава с впечатление, че не се обръща внимание на критиката. Това ще позволи да се разясни истината, защото от собствен опит знам, че никой повече от самия състезател не се стреми към успех и само той би могъл да разкрие истинските причини за неуспеха. Тези мои мисли са продиктувани от критиката в печата спрямо група национални състезатели по лека атлетика, които не взеха участие на републиканския крос „Ивайло" и по-специално спрямо Г. Тихов, когото уважавам като примерен спортист. Още повече, че бих желал да науча неговото становище за кросовите бягания, които според мене все още се подценяват в нашата страна..."

Из писмото на Петко ГЕОРГИЕВ служител във Варна

С писмото на нашия читател запознахме заслужилия майстор на спорта Георги ТИХОВ, рекордьор на 5000 м, 10 000 м и 15 000 м и шампион на миналогодишния републикански крос в Сливен:

„Преди всичко трябва да изясня моето неучастие на кроса „Ивайло". Познавам добре профила на терена във Велико Търново. Смесицата от настилка на шосе, циментови стълби и кал е неподходяща за моите крака, които са предразположени за травмиране. Въпреки че съм излекуван, и сега чувствувам болки при пробезите на твърди терени. Освен това считам, че участието на много състезания с цел да се спечели на всяка цена първото място, не помага за нашата пълноценна подготовка за главната цел... Мюнхен! Следя участието на големите бегачи в многобройните кросове и виждам, че понякога най-силните се класират доста назад, след като преди това са печелили първи места. Така например олимпийският шампион на 5000 м Гамуди неотдавна се класира на 18-о място. Подобен случай има и с европейския рекордьор Бетфорд и други изтъкнати състезатели. Но у нас – участвуваш ли, непременно трябва да бъдеш първи! В противен случай те гледат накриво.

Искам да добавя, че в деня на кроса „Ивайло" аз пробягах, и то интензивно, разстояние от 20 км. Бягам всеки ден, често пъти два пъти, без да си давам почивка в неделя. Месечната ми норма е от около 600 км при по-интензивно темпо. Не жаля сили да хвърля всичко възможно за достойно представяне през настоящата олимпийска година. Що се отнася до кросовите бягания, аз съм горещ привърженик и препоръчвам, както в редица напреднали страни, да се организират всяка седмица масови състезания от местен и републикански мащаб. Кросовете са неразделна част от подготовката и имат по-голямо емоционално въздействие, тъй като на човек му омръзва сам да си прави кросове... Но в никакъв случай не трябва на всички кросови състезания да се бягат максимални сили, да се гони непременно победа и да се правят кардинални изводи за този или онзи национален състезател. Има, така да се каже, „видов ден", когато се прави оценка. Време е така да устроим подготовката си, че да се намираме в най-добра форма на най-отговорното състезание..."

МЛАДОСТТА Е ДВИЖЕНИЕ

Искахме да отидем в най-доброто училище в страната, в училището с най-добрите постижения в областта на спорта, в образцовото, в първото. Искахме да покажем на всички други как е при тях, та да се поучат. Посочиха ни три – 32-о СПУ – София, „Лиляна Димитрова“ – Пловдив и ТМТ – Варна. Все пак кое е най-доброто? Не можаха да ни кажат. И така решихме да започнем с 32-о СПУ – София. Училище като много други. Може би с повече купи, флагчета, грамоти и медали. Но не бяхме тръгнали да броим купите, флагчетата, грамотите и медалите. Искахме да разберем проблемите на едно средно политехническо училище. Какво е помогнало на едно от най-добрите да бъде забелязано и отличено? Какво не достига на едно от най-добрите?

– Дайте ми един салон, в който да бъда сама с класа, а не както сега с колежката и още един клас. Дайте ми плувен басейн. И не ме питайте дали ще идват учениците на часовете по физическо възпитание, и не гадайте колко спортисти ще израснат в нашето училище. Мога да ви уверя – всички, които имат данни да бъдат, ще бъдат! Готова съм да гарантирам – няма да пропусна нито едно дете! И още нещо – няма да има гръбначни изкривявания и нужда от групи за лечебна физкултура ! – така започна разговорът ни с една от най-известните в страната ни преподавателка Венета Герасимова. – При това не е чак толкова трудно. Ето вътрешното дворче може да се остъкли и да стане салон. А горе има такива добри условия да се направи плувен басейн. Няма и да струва много. Консултирах се с архитект. Съвсем евтино! Колко години говоря все за тези чудесни пропуснати възможности и все чувам, че съм фантазьорка. Може би наистина съм, щом съм се заела да убеждавам, че ни трябват салон и басейн, когато 16 вече готови душа стоят като паметник, щом като часовете по физическо възпитание са струпани все в края на деня, когато педагозите знаят, че това е против всички правила. Дори ако решим да изключим тази аномалия – празен и претрупан салон. . . Трябва да дойдете да видите как деветокласници не могат да прескочат медицинската топка, за да разберете колко наистина сериозно е положението. 80 деца от училището са освободени от часовете по физическо възпитание. Между тях има само 3–4, които може би нямат достатъчно основания. Останалите действително са с много уважителни причини. „Присъдата“ на физкултурния диспансер: неврози, сърдечно-съдови заболявания, неправилна обмяна, „диоптри“. . . При това в горния курс не се „полагат“ групи за лечебна физкултура. Така тези 10% остават настрана. Задълбочават се неврозите, сърдечните заболявания, неправилната обмяна. Купуват се нови очила с повече диоптри. . . Чудя се как децата не се избиват с топките, като се съберат по седемдесет-осемдесет в един салон. А не бива да се забравя, че младостта е движение. И трябва на всички да се осигури това право на движение. Сега свитите остават в ъглите на салона.

И въпреки всичко 32-о СПУ е едно от първите в страната. Защото именно тук преподавателка по физическо възпитание е Венета Герасимова, която разбира и обича работата си, защото винаги са имали комсомолско ръководство енергично и инициативно, защото физкултурното дружество ЦСКА „Септемврийско знаме“ знае, че ако иска да има стабилен връх, трябва да поддържа солидна основа, а основата са училищата. . .

ОСНОВЕН РЕЗЕРВ НА ДРУЖЕСТВОТО

Нова, млада вълна от привърженици на ЦСКА „Септемврийско знаме“ залива трибуните. При радостния възглас „гол“, при победа все повече ученически фуражки хвърчат над стадионите. Може би защото за дружеството лозунгът „училището-ударен участък“ никога не е бил само лозунг, а търпелива, всекидневна работа за разкриване на всички резерви. Разбирането, че пропусне ли се това най-благодатно време – пропуснато е всичко, е насочило инструкторите и треньорите в училищата на Димитровски и Ленински район. Когато учениците от 32-о СПУ излязоха на стадион „Септември“ първи в страната да покриват нормите от комплекса „Родина“, целият отдел „Учащи“ на ЦСКА „Септемврийско знаме“ беше вече на стадиона. Помагаха и в организацията, и в съдийството, така както помагат при всички спортни празници на училището. Но помощта не чака празника, определения ден. Тя започва още със съставянето на програмите, в заседанията на съвета за физкултура и спорт, в осъществяването на целия спортен календар, в подготовката на съдии и инструктори. . . Дружеството е предоставило стадион „Септември“ за масова работа на училищата. Разработен е специален график за тях, за да знае всеки преподавател, всяко комсомолско дружество кога може да разполага и с игрищата и с басейна, и със закритата писта.

Откраи време 32-о СПУ дава най-добрите попълнения за леката атлетика и женския волейбол на ЦСКА „Септемврийско знаме“, затова и най-добрите треньори на дружеството отделят по-голямата част от времето си на това училище. Сега отдел „Гимнастика“ е насочил тук вниманието си и тъй като специалистите са решили да търсят и гимнастици, започнаха най-напред с пълно обзавеждане на салона със съвременни, модерни гимнастически уреди. Втората стъпка – специалисти, които ще обучат по едно момиче от всеки клас в трудните упражнения на комплекса „Родина“. Третата стъпка – търсене на талантите. . . Така стъпка по стъпка дружеството все поплътно навлиза в училището, за да търси нови попълнения, по-добри от тези, които е имало вчера, за да бъде винаги сред първите.

В момента в 32-о СПУ се подготвят нови инструктори и съдии по плуване, лека атлетика, баскетбол, волейбол и борба.

Еднакво помага дружеството на всички училища, а това, че на районните първенства 32-о СПУ, ТМТ „Вилхелм Пик“ побеждават, вече зависи от способността на комсомолските ръководства да поемат и оползотворят тази помощ. Много са формите на ежедневен контакт между дружеството и комсомолските организации. . .

НЯМАМЕ СПОРТИСТ С ДВОЙКА

НА УЧИТЕЛКАТА, «РИСУВАН» ОТ УЧЕНИЦИТЕ...

В паузата между два часа се срещнахме с Лора ГЕРАСИМОВА, заместник-директор на 32-а гимназия. Тя беше любезна да отговори на нашите въпроси.

– Какъв е успехът на гимназията и имате ли неприятности с учениците спортисти?

– На неотдавна приключилата отчетна конференция в Министерството на народната просвета нашето училище се нареди на едно от първите места в столицата с много добър успех – 5,07. В гимназията учат 750 души, а в момента само 6 ученици са застрашени от второгодничество. При нас юношите и девойките не се делят на ученици и . . спортисти. Всички са ученици и основното им задължение е да се учат. Затова едва ли е нужно да изтъквам, че при нас няма спортист с двойка. Мнозинството дори са отличници. Нямаме и физкултурник с намалено поведение.

– От известно време наблюдаваме училището ви. Прави впечатление претрупаността на салона по физкултура. През последните часове в него могат да се видят по два класа заедно, докато през първите стои празен. Не е ли това дефект на учебната програма?

– Да, дефект е, който обаче за съжаление не може да се избегне. В една паралелка има ученици, които учат различни езици,и например, когато има час по английски, той е общ за два-три класа. Останалите ученици отиват в салона по физкултура и поради това се стига до тази претрупаност, която ви е направила впечатление (малко бяхме изненадани от този отговор, тъй като във всички училища се изучават чужди езици, но в много малко има такива аномалии в програмата. ..)

– Имате просторна баня, но душовете не работят. Предвиждате ли някакви мерки в бъдеще?

– Нашите парни котли са с малък капацитет и не е възможно да бъдат включени към тях и душовете. Предвидено е да бъдем прикачени към ТЕЦ – тогава банята ще работи целодневно. И сега, предимно за спортните секции, осигуряваме топла вода в малката баня.

– Какво е отношението ви към физическото възпитание?

– На един заместник-директор не трябва да се задава т къв въпрос. Ако отговоря, ч много добро, ще се обидят дру те учители, затова то е та ва, каквото към всич останали предмети. ..

И тази забележка ни се ви малко странна – защо ли ще обиждат другите учители, а каже, че отношението ѝ к физическото възпитание е м го добро!? И освен това не е време вече поне ръководите те на училищата да престан да си служат с тази погрешн остаряла представа, че фи ческото възпитание е са „предмет“ като другите. Ре нията на Политбюро на ЦК БКП от 2. IX. 1969 и от 15. X 1971 година ясно и недвусмис но разглеждат този „предме като съществена част хармоничното развитие нацията.

Материалите написаха:
Маргарита РАНГЕЛОВА
и Велизар ЗАХАРИЕВ
Снимки: Емил МАНДЖАРО

Всеки ден в училищния двор има някакъв турнир. Всеки ден някой побеждава и някой губи. Всеки ден разгорещено се коментира. „Ние от IX „е“ сме страшно спортен клас“ – казват две момичета с такава гордост, с каквато може би други казват: „Ние сме шампиони на републиката“.

Още в първите дни деветокласниците попадат в голямото семейство на спортистите от училището. Още в първите дни таблата им показват най-добрите баскетболисти, лекоатлети, хандбалисти, победителите от последните срещи. В края на годината участвуват в този хубав ритуал – изпращането на единадесетокласниците на абитуриентски бал, а по-късно в изпращането на войниците. В малката стаичка до физкултурния салон се появява още едно табло със снимките на спортистите, които са си отишли. ..

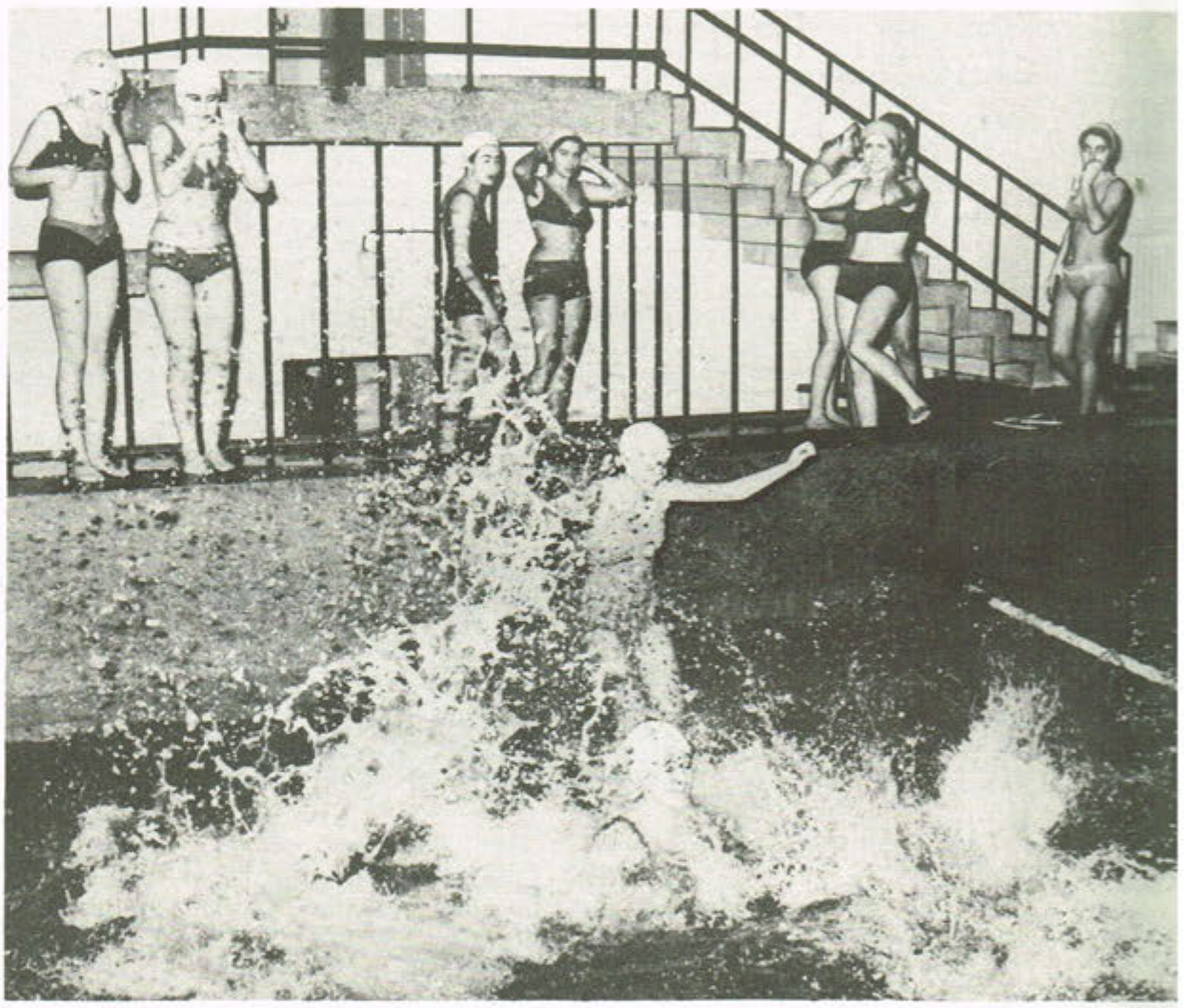
Традиция е и това, че когато са в отпуска, войниците идват „за минутка“ да видят другарката Герасимова, а после се разсъбличат и се смесват с малките на игрището. Идват и когато са вече студенти, и дори когато станат „другарят Петров и другарят Иванов“, т. е. когато са станали „солидни“ хора.

По стара традиция и преподавателите по физическо възпитание поддържат постоянен и тесен контакт с родителите. Първата беседа обикновено е на тема „Лошата бележка в нашия час не е само грозна двойка, която разваля бележника на вашата дъщеря, на вашия син. Не идвайте да се пазарим за бележки. Това е атестат за физическото състояние на вашето дете и тревогата трябва да бъде голяма, и усилията на семейство и училище обединени“. По-късно родителите постепенно свикват да проявяват по-голям интерес и към тази толкова важна част от живота на децата си.

Всяка вечер училищният салон свети до късно. Преподавателките Венета Герасимова и Кипра Данаилова подготвят бъдещите спортисти. И бъдещи, и настоящи. Тренировките привличат малцина, затова пък зрителите са много. Свикнали са тук да посрещат шампи ни. Районни, градски – това е почти ежедневи Но когато дойдат републиканските шампион училището празнува. „Ние от 32-о – най-добр те в страната!“ Още се помни вълнението, к то предизвикаха перипетиите на дълга борба до шампионската титла волейболистките и хандбалистките. На все нов етап всяка нова победа носеше и ново, по- соко самочувствие.

Всеки випуск си има своите имена. Сега в ги назията на най-голяма почит са лекоатлет те. Гинка Любенова, Николина Щерева, Вал тина Богданова. ... все момичета, от които у лището очаква много. Но има вече и две, кои не са само надежди. Републиканските шампио ки и рекордьорки Пенка Чакърова и Мария Григорова продължават шампионските трад ции на 32-о СПУ.. ..

Трите години минават неусетн Деветокласниците са станали вече абит риенти. Идват нови, които ще минат по то от тях вече извървян път. Пръскат се възп таниците на 32-о СПУ в различни посоки. все пак всеки от тях още дълго носи у себе по нещо от своето училище. „Спомням си к победихме 33-о на баскетболен мач – казва ед от добрите хандбалисти, абсолвент ВМЕИ Любен Вичев.-Бяхме по-слаби и знаех че сме по-слаби, а не ги оставихме нито веднъ да победат. Това е една от най-хубавите ни п беди. .. Неусетно минават трите години, а тях има много дни, които се помнят, в тях атмосферата на училището, което дълго съпътствува. ..“

ЕДИН ПЛУВЕН БАСЕЙН В ДИМИТРОВСКИ РАЙОН НЕ МОЖЕ ДА ПОСРЕЩНЕ НУЖДИТЕ НА ТОЛКОВА МНОГО УЧИЛИЩА, НА ТОЛКОВА МНОГО СПОРТИСТИ И. . . КЪПЕЩИ СЕ ГРАЖДАНИ. И ВСЕ ПАК ДОБРЕ Е, ЧЕ СА НАМЕРИЛИ ДОСТЪП И УЧЕБНИТЕ ЧАСОВЕ. ЛА СЕ НАУЧАТ ДА ПЛУВАТ - ТОВА Е ЗАЛАЧАТА. ПЛУВЦИ ОТТУК НЕ СЕ ОЧАКВАТ. . .

ТРАДИЦИИТЕ

Няколко реда от **Советский спорт**

ПРОГРАМА ЗА ВСИЧКИ

В статията си „Благородната мисия на нашия спорт“ първият заместник-председател на Комитета по физическа култура и спорт към Министерския съвет на СССР В. Смирнов разглежда редица актуални проблеми на световното спортно движение. В един от разделите на статията авторът спира вниманието си върху програмата на олимпийските игри.

Сред проблемите, които очакват разрешаване, е и изключително важният въпрос за усъвършенстване на олимпийската програма. Трябва да се отбележи, че някои дейци от международните федерации и спортните обединения в чужбина грубо изопачават истинския смисъл на грижите за здравето на народа и за развитието на физическата култура в социалистическите страни, като същевременно се опитват да прехвърлят спорта у дома си върху комерчески релси, форсират подготовката на младите спортисти, използват всички средства, за да „настървят“ младите таланти към постигане на високи резултати и жестоко експлоатират дарбата им.

Със същите конюнктурни цели в интерес на отделни държави от време на време се „прекроява“ и олимпийската програма. Измененията в нея през последните години трябваше да замаскират едностранчивото развитие на спорта в тия западни страни. Всичко това вече бе коментирано в печата и спортната общественост справедливо отбеляза, че прекомерно разширената в угода на американския отбор програма по плуване не само влиза в противоречие с идеята за хармонично подбиране на дисциплините – в съответствие с развитието на световния спорт, – но води и до създаване на истински професионализъм в детския плувен спорт отвъд океана.

Днешната олимпийска програма явно се нуждае от обновяване. Тя трябва да съдействува за развитието на спорта във всички страни, във всички континенти, а не да задоволява тесните интереси на една отделно взета страна, трябва да стимулира спортното развитие съобразно духа на времето. Като изхождаше от тия съображения, Олимпийският комитет на СССР направи конкретни предложения, които предвиждат по-равномерно застъпване на спортните дисциплини в олимпиадите, разширяване на женската програма и в същото време известно намаляване броя на участниците. Това гледище се споделя от мнозина изтъкнати дейци на международното спортно движение, международни федерации и национални олимпийски комитети. Трябва да се надяваме, че МОК ще се вслуша в мнението на световната спортна общественост и ще приеме тия предложения през настоящата олимпийска година.

Деби Майер:

СТАРА СЪМ... НА 19 ГОДИНИ!

Американската плувкиня Деби Майер, тройна олимпийска шампионка от Мексико (200, 400 и 800 м св. ст), авторка на 19 поправки в таблицата на световните рекорди, заяви, че вече няма да се състезава.

„Вече нямам сили да бъда на върха – обясни тя решението си. – Да се състезаваш днес е много тежко. .. Духът ми продължава да ме зове на борба, но ръцете не искат да слушат. .. Участвувах вече в една олимпиада и постигнах всичко, за което може да мечтае плувецът. Сега не се чувствувам способна да тренирам толкова усилено, че да мина още веднъж по същия път. Мъчно ми е за моя треньор Шерман Чейвуур, който се опита да възвърне през последната година амбициите ми като състезателка, но на 19-годишна възраст вече съм стара за плуването.“

ТУРНИР НА ТРЕНЬОРИТЕ

За четвърти път редакцията на списание „Легкая атлетика“ организира свой конкурс за определяне на най-добрия треньор по лека атлетика в СССР през изтеклата година. Под внимание се вземат редица обективни показатели за работата на педагозите: представянето на техните възпитаници по време на международните състезания в състава на сборните отбори на страната (първи, младежки и юношески); местата, заети от спортистите в най-големите състезания през сезона; покриването на норми от първи разред до майстор на спорта от международна класа включително; поставяне на световни, европейски и всесъюзни рекорди; местата, заети от спортистите в листите на най-добрите съветски лекоатлети за 1971 г.

След сумиране на резултатите най-много точки събра заслужилият треньор на СССР Виктор Алексеев от Ленинград. През миналата година три негови ученички са покрили нормата за майстор на спорта от международна класа, 10 души са станали майстори на спорта, двама – кандидат-майстори, а трима – първоразредници. Сред възпитаниците на Алексеев има атлетки и атлети, чиито имена са широкоизвестни на любителите на спорта: Н. Чижова, Т. Данилова, Н. Маракина, Б. Пишчулин, Ю. Подтергер и много други.

Отличени бяха общо 15 треньори, между които К. Буханцов, О. Григалка, В. Дячков, В. Креер, Е. Кузнецов, В. Петровски и т. н.

Специално за „СТАРТ“ от АПН

УЧИЛИЩЕ ЗА ШАМПИОНИ

Елате с нас в Ленинград, в специализираното училище-интернат, където класните стаи са събрали 30 млади майстори на спорта, 47 кандидат-майстори и 91 първоразредници. Кои са най-именитите от тях? Ще ви ги представим: 15-годишните Жана Гимелфарб, победителка в Малките олимпийски игри по лека атлетика в Чехословакия през миналата година, и Галя Хряпина, призьорка в неотдавнашните всесъюзни младежки състезания по гимнастика.

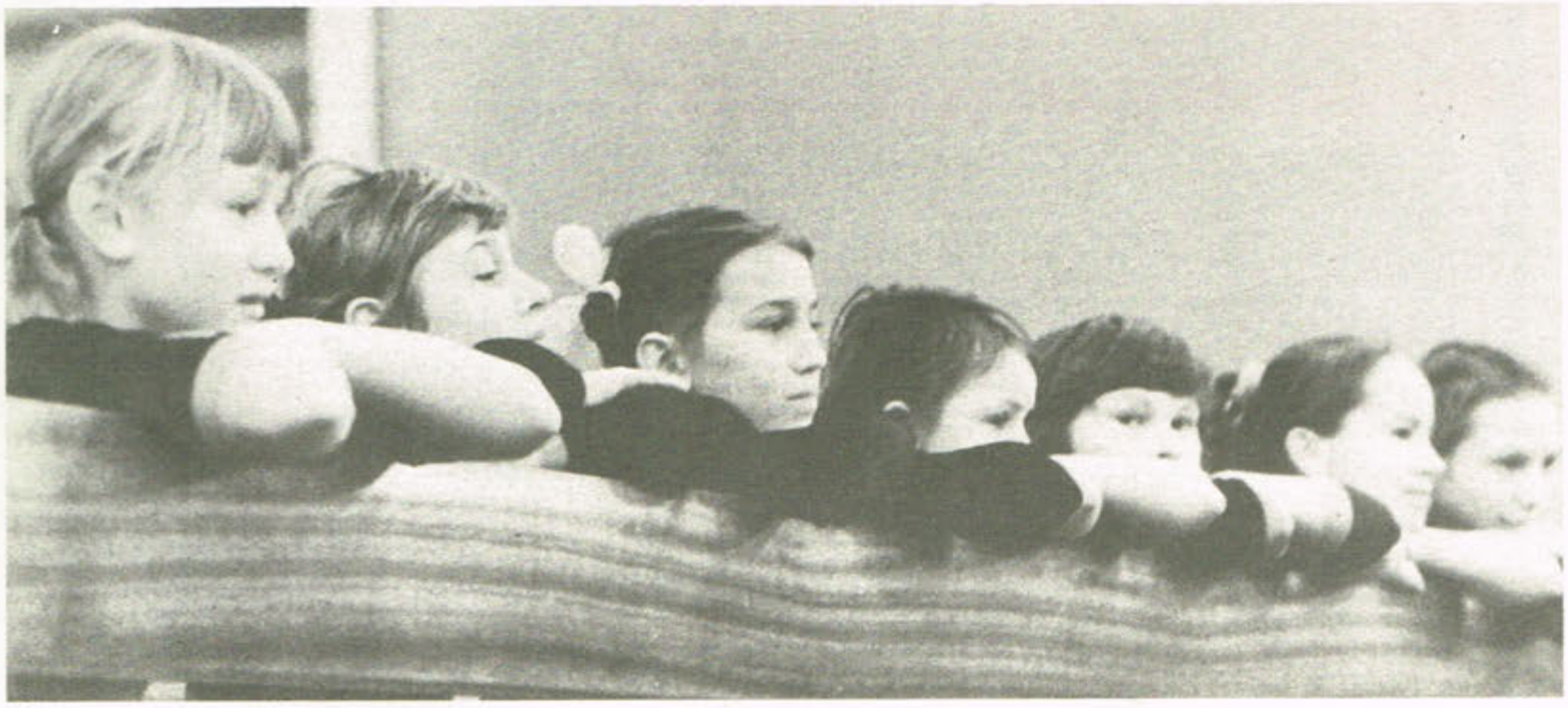
Специализацията на училището е спортът. Интернатът му се превърна във втори дом за 470 деца от Ленинград и редица други градове на съветската страна. Тук те живеят, учат и се занимават с различни спортове.

Училището разполага с просторна гимнастическа зала, плувен басейн, скиорска и лекоатлетическа база, кабинети по общообразователните предмети, библиотека и читалня. Децата са настанени в модерно общежитие. Здравето им е под постоянен лекарски контрол. Обучението е безплатно – всички са на пълна държавна издръжка. Над училището са поели шефство 18 ленинградски предприятия.

Младите спортисти се занимават под надзора на 53 треньори, 20 педагози и 21 възпитатели. Всички те са специалисти с висока квалификация. Сред треньорите има известни спортни дейци: заслужилият треньор на СССР Рейнсон, който подготви световната шампионка по гимнастика Н. Кучинска, заслужилият треньор на РСФСР Яроцки – наставник на известния плувец Вл. Косински, носител на сребърен медал от олимпиадата в Мексико. ..

Положителните резултати от работата на ленинградското спортно училище са налице: без да изостават в обучението си по общообразователните предмети, младежите бързо усъвършенствуват своето спортно майсторство.

ТЕ ГЛЕДАТ КЪМ БЪДЕЩЕТО. ВЛЕЧЕ ГИ ПРИМЕРЪТ НА НАТАЛИЯ КУЧИНСКА. ..

ПАНОРАМА

В СССР е разработен проект за изграждане на плувни басейни към училищните гимнастически салони, което ще дава възможност децата във всички кътчета на страната още от най-ранна възраст да овладеят плуването. Според първия от двата варианта на проекта басейнът с 4 коридора и дължина 12,5 метра се слобява в единия ъгъл на салона от дървени или пластмасови плотове, обшити с изолационно полиетиленово платно. Басейнът се монтира и демонтира съобразно нуждите на учебната програма, като за инсталацията му се използуват предвидените в типовото строителство помещения под гимнастическия салон. При втория вариант басейнът се изгражда в зимничните помещения под салона, като секторът от пода на салона над басейна може да се повдига и сваля чрез електромотор, за да покрива водната повърхност. Самият басейн, изпразнен от водата и напълнен с отпадъци от дунапрен или друг мек материал, може да се използува и като трап за приземяване след скокове.

●

Топките за тенис на маса в бъдеще ще отскачат по-добре и по-еднообразно, понеже няма да са изработени от целулоид, а от по-съвършен синтетичен материал. Лондонската фирма „Дънлоп“ съобщава, че е завършила изследванията си за създаване на първата такава топка. Освен повишената си еластичност тя има по-съвършена траектория на полета и не променя свойствата си под влияние на влажността и горещината.

●

Цели 10 години Галина Попова беше сред най-добрите лекоатлетки в СССР. Отлична спринтьорка, през тоя период тя постави и световен рекорд в скока на дължина. Сега, след като завърши медицинския факултет и се оттегли от активна състезателна дейност, Галина остана вярна на спорта: заработи упорито върху едно теоретично изследване за пътищата, които водят по-бързо към върховете на спортното майсторство. Това изследване бе тема на нейната дисертация, защитена успешно в университета в Тарту, която й донесе титлата кандидат на медицинските науки.

●

На 1 април в Токио ще бъде организиран нов мач на Касиус Клей. Негов противник в 15 рунда ще бъде Мак Фостър. Срещата ще се предава директно по телевизията в Америка и в Европа. За да поддържа формата си; понастоящем Клей изнася серия 5-рундови демонстративни мачове в различни канадски градове срещу спаринг-партньори като Алонзо Джонсън. Джеймс Херингтън и др.

●

ТТТ – това не са само инициалите на всеизвестния съветски баскетболен отбор от Рига. Така се нарича и най-масовият турнир по тенис на маса в ГДР, известен като „турнир на хилядите“. Всеки любител на този спорт, макар и да не е организиран спортист, има право да участвува в една от петте възрастови групи: 8–13, 14–17, 18–30, 31–45 и над 45 години. Вече цяло десетилетие в Берлин, Лайпциг и други градове любителите на тениса на маса, които участвуват в турнира, могат да ползуват редовно всички най-модерни съоръжения. Докато през 1960 г. участниците бяха само 3200 души, през 1968 г. техният брой достигна 10 077 души, а сега е още по-голям. Най-младият участник е бил под 8-годишна възраст, а най-възрастният – на 82 години!

ФУТБОЛЪТ
В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

МОМЕНТ ОТ МИНАЛОГОДИШНОТО СВЕТОВНО ПЪРВЕНСТВО ЗА ЖЕНИ В МЕКСИКО. МАЧЪТ МЕЖДУ МЕКСИКАНКИТЕ И ИТАЛИАНКИТЕ СЕ ПРЕВЪРНА В ИСТИНСКО СРАЖЕНИЕ...

НЕГОВАТА СТИХИЯ Е ПРОБИВЪТ

През последната година името на младия съветски полузащитник Виктор Колотов е почти непрекъснато в центъра на вниманието. Още като играч на второешелонния „Рубин" (Казан) той бе повикан в сборния отбор, а това е факт, който сам по себе си не може да не вдигне шум.

Сега за Колотов се говори като за титуляр в единадесеторката на шампиона „Динамо" (Киев) и като играч, който внесе нещо ново в действията на сборния отбор. Основна особеност в действията на Колотов е така наричаното „прогресивно ускорение". Той стартира от дълбочина, плавно и бързо набира висока скорост, нахлува в разредените пространства на противниковата защитна формация и. . . вкарва голове. Точно в моя маниер бе забит втория гол във вратата на испанския отбор по време на московския квалификационен мач за европейско първенство СССР – Испания 2 : 1. Във всички случаи, когато Колотов се устреми напред, противникът изпада в затруднение – самият характер на връзването му е такъв, че средствата за противодействие обикновено не дават резултат.

Колотов играе добре и с глава, не обича и да задържа прекалено топката, когато край себе си има партньор в удобна позиция. Пасът му е мек и точен, често от крака му топката се озовава на противоположния фланг, когато там се е вклинил съиграч на празно поле. Вярно, техниката на Колотов още не е съвършена, но специалистите виждат в него играч на бъдещето: футболист, който подлежи на бързо развитие. Липсва му и истински вкус към комбинационната игра. Такава е неговата стихия – пробивът, щурмуването на противниковата врата, а не търпеливото и методично организиране на поредната атака. Но когато си на неговите години, когато бъдещето е изцяло пред тебе, когато притежаваш всичко необходимо, за да растеш, винаги можеш да намериш прекия и най-бърз път към върховете.

ГОЛЕМИТЕ ПОРАЖЕНИЯ НА «ФЕРПЛЕЙ»

В края на всяка година или в началото на новата се правят различни статистики, класирания, баланси върху главните събития през последните 12 месеца. Сега ще изброим някои трагични епизоди, станали през 1971 година – някои известни, други по-малко или никак.

Празната бутилка от пепси-кола, хвърлена от трибуната на стадиона в Мьонхенгладбах по главата на Бонинсеня, предизвика безпрецедентен скандал в европейските футболни турнири. Срещата „Борусия" – „Интер" бе анулирана и по-късно преиграна.

Но други случаи бяха далеч по-трагични. Ето някои от тях:

2.I. По време на шотландското дерби „Селтик" – „Глазгоу Рейнджърс" една от трибуните на стадион „Иброкс парк" се срути, 66 души загинаха, а други 108 бяха тежко контузени.

3.II. Треньорът на бразилския отбор „Феровиарио" Вале Рио бе убит от публиката на градчето Итарана, понеже неговият отбор победи местната единадесеторка.

12.IV. В Сантяго, столицата на Чили, полицията употреби сълзотворен газ на срещата „Унион еспаньола" – „Естудиантес ла Плата" и в създалата се суматоха загина един 17-годишен младеж.

30.X. Вратарят на един мексикански отбор – Алберто Алче Сантяго – бе застрелян в момента, когато неговият отбор получи четвъртия гол, загубвайки срещата с 3 : 4.

И в Европа станаха няколко необикновени случки, а други бяха своевременно предотвратени.

На срещата между втородивизионните италиански клубове „Катания" и „Ливорно" при сбиване между привържениците на двата отбора 50 зрители и един играч бяха откарани в болницата.

Съдията на срещата „Текерия" – „Акуто" за областно първенство на Италия бе тежко-ранен с пистолетен изстрел.

На 14 февруари вратарят на „Байерн" (Мюнхен) Сеп Майер се спаси като по чудо. Един от зрителите на мача между „Байерн" и „Рот Вайс" (Есен) хвърли нож с 30-сантиметрово острие към Майер, но за щастие ножът се заби в гредата на вратата.

Преди срещата „Шалке 04" – „Борусия" (Дортмунд) за първенство на западногерманската Бундеслига бе извършен превантивен контрол върху част от зрителите. При обиска бяха намерени: един въздушен пистолет, 2 гумени палки, няколко велосипедни вериги, 12 тежки метални предмета за нанасяне на удари. . .

●

Този списък може да се продължи още. Но едва ли има смисъл. Изброените факти и много други като тях, неспортменското поведение на играчи и зрители тревожат сериозно ръководителите на световния и европейския футбол. Как да се сложи край на всичко това? По моя въпрос в един от последните си документи УЕФА заявява: „Още не сме намерили верния отговор, защото той не зависи само от Европейската футболна федерация. Но е явно, че само с наказания – колкото и строги да са те – няма да се стигне до ефикасни резултати. Нужно е публиката и играчите да се възпитават и тук основна роля ще имат националните федерации и ръководствата на клубовете."

С НЯКОЛКО ДУМИ

Чилийският президент Салвадор Алиенде се е обявил за изменение на сега съществуващия професионален регламент в страната, според който футболистите са собственост на клубовете и те могат да разполагат и да търгуват с тях, както си искат. За в бъдеще всеки играч ще подписва договор с клуба за срок от 2 или 3 години, след което ще има право сам да решава по-нататъшната си съдба, без бившият му клуб да получава обезщетение за преотстъпването му за друг клуб. „Футболистите не са нито стока, нито роби" – заявява Алиенде.

●

Защитникът на „Аякс" Бланкенбург се гордее с един малък рекорд – в предишния си клуб „Винер шпортклуб" и сега в „Аякс" е имал общо 10 треньори: Меркел, Лангенер, Пиц, Биндер, Тилковски, Песер, Баршанд, Хоф, Микелс и Ковач.

●

Един аржентински журналист, разбира се, в шеговита форма предлага оригинално допълнение към футболния правилник, което би ограничило зачестилите напоследък симулации по време на мач. Според него достатъчно е само едно: щом даден играч падне на тревата и показва, че е контузен, да бъде отнесен на носилка до лекарския кабинет, откъдето да бъде освобождаван най-рано след 10 минути. . .

●

Нискоразредният бразилски отбор „Родриго роувърс" се слави като отбор на бръснатите глави. „Далече по-точни и остри са ударите, изпълнени с гола глава, откролкото с битлсова прическа" – твърдят единодушно треньорът и капитанът на отбора.

ВАЛКАРЕДЖИ В МОСКВА

През януари гост на треньорския семинар в Москва беше Феручо Валкареджи – треньор на италианския национален отбор. В неговия доклад имаше редица неща, които са добре известни на специалистите, отдавна са основно проучени и възприети в практиката. Някои други моменти обаче заслужават по-особено внимание, защото правилният им анализ би донесъл несъмнена практическа полза.

Валкареджи смята, че при планиране на тренировъчните занимания трябва да се има предвид не само съответната фаза от първенството на страната (начало, среда, край), но и климатическите условия. Нищо не влияе толкова много върху футболиста, както смяната на климата.

Според Валкареджи особено внимание в тренировките трябва да се обръща на индивидуалните особености на футболистите. След двустранни тренировъчни мачове той прибягва до отделни тренировки със защитниците и нападателите, защото по време на мач обикновено нападателите изразходват много повече сили от защитниците. Така на следващия ден играчите от отбраната получават значително по-голямо натоварване.

Лекарят на отбора помага на треньора да следи най-внимателно състоянието на футболистите. Валкареджи всеки ден се запознава със сведенията на лекаря и чак след това определя степента на натоварванията за всеки отделен футболист. Тая подробност заслужава особено внимание.

Още един пункт от доклада на Валкареджи привлече вниманието на съветските треньори. Като говореше за трудностите, с които трябва да се борят техните италиански колеги, Валкареджи отбеляза, че въпросите за дисциплината и режима изобщо не стоят на дневен ред. През последните години професионалното отношение на футболистите към тренировъчната работа е достигнало такава висота, че те изобщо не се нуждаят от контрол. Според Валкареджи с това до голяма степен се обяснява и порасналото майсторство на италианските футболисти.

ЕДИН ОТ НАЙ-ДОБРИТЕ НАПАДАТЕЛИ НА ЧЕРНИЯ КОНТИНЕНТ - МАНГА ОНГЕНЕ. НЕГОВИЯТ КЛУБ, КАМЕРУНСКИЯТ „КАНОН", Е НОСИТЕЛ НА КУПАТА НА АФРИКАНСКИТЕ ШАМПИОНИ ЗА 1971 Г.

Няколко реда от diген...

Твърде неуспешна бе 1971 година за испанския футбол. По спортните колони на печата в тая страна се появиха серия нерадостни коментари. Един от тях, поместен във в-к „Дисен" (Барцелона), навлиза най-дълбоко в същината на проблемите. . .

Нима испанският футбол изпусна влака? Не искаме да бъдем песимисти, но все пак трябва да признаем, че ако не сме го изпуснали, изправени сме пред грозящата опасност и това да се случи.

Неотдавна в една умно написана статия Антонио Валигера ни запозна с холандския футбол – по-точно с причините за „футболното чудо" в тая страна. Всъщност зад всяко чудо почти винаги се крие упорита работа – ефикасна и безшумна, а не крещяща и показна. В случая цифрите са най-добрият коментар. При 13 милиона жители в Холандия има 800 хиляди картотекирани играчи, а в Испания с 34-милионното ѝ население те са само 115 хиляди. И ако някой иска да направи „чудо", това сме ние.

В списание „Мундо" Кубала анализира футбола не като спорт, а като професия, за която не се осигурява обучение. И казва: „В първата фаза от изграждането на човека, през юношеските му години, възприемчивостта към заучаване и приспособяване е най-голяма. Това важи и за футбола. Ето защо 12-13-годишният момък трябва основно да бъде посветен в техническите футболни сръчности.

Кубала засегна една от многото истини, спрямо които испанският футбол прилага тактиката на камилската птица. Ние искаме да имаме големи играчи, готови сме да плащаме със злато за тях, но чакаме да ни паднат от небето, вместо да си ги създаваме сами. Хвърляме огромни средства, за да ангажираме треньори на професионалните отбори, а сме абсолютни скъперници, когато стане дума за заплатите на методистите, които работят с нашите юноши. Чудно ли е, че когато същите момчета влязат в професионалните отбори, са обременени с непоправими недостатъци, които и най-скъпо платеният треньор не може да отстрани?. . .

СКЪПЕРНИЦИ СМЕ ЗА НАЙ-ВАЖНОТО

САМО ДВА РЕКОРДА

Едно състезание надали е достатъчно за оценки и обобщения. Но когато то е републикански шампионат и е организирано по същото време, както и миналата година (първата половина на февруари), някои сравнения се налагат от само себе си. А те не са много радостни.

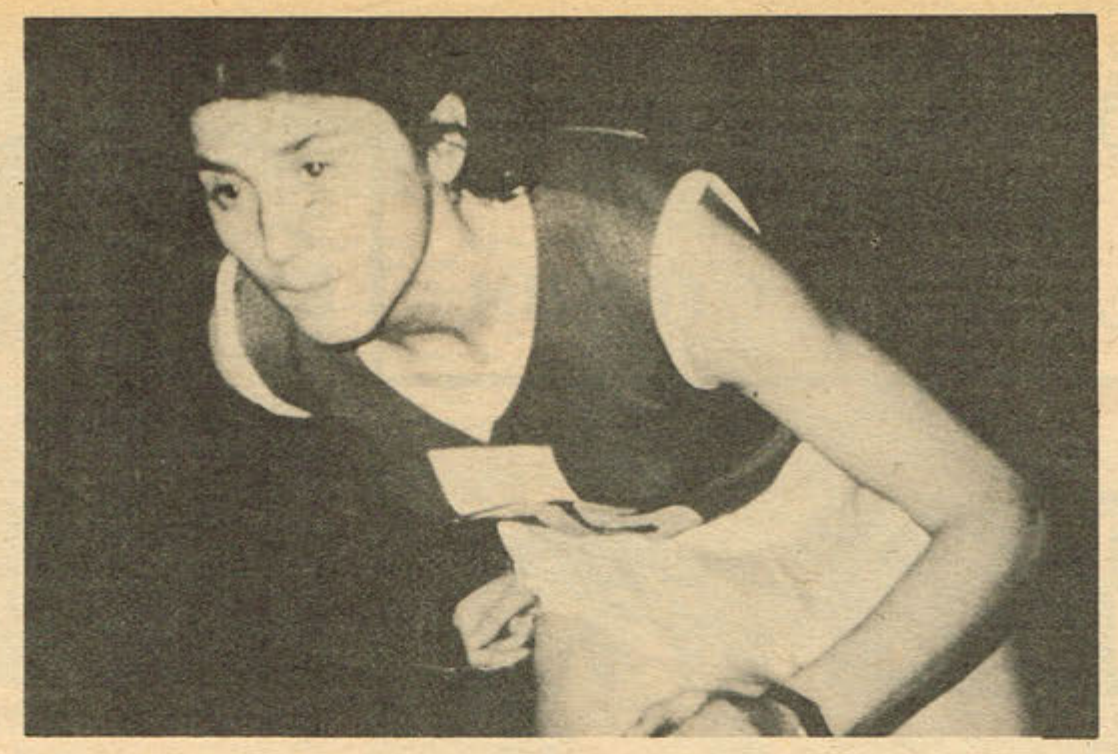
Вярно е, че в състоялото се в събота и неделя републиканско първенство по лека атлетика в зала „Фестивална" десетина национални състезатели се изявиха като евентуални участници в предстоящото европейско първенство на закрито – Гренобъл, 11–12 март. А това е повече, отколкото през миналата година. Ако изключим щафетните бягания, в София ние имахме само един сериозен претендент за медал (Св. Златева) и още 3–4 единици, годни да достигнат финалите. Сега този брой е удвоен, предимно сред жените. Отново потвърди възможностите си Светла Златева – не само със своето 54,4 сек. на 400 м, но и с новия си републикански рекорд на 800 м, постигнат преди седмица в градското първенство (2.06,3). Иванка Христова (гюлле)започва така, както и в началото на изтеклата година – 17,76 м. Но сега тя надали ще е сама сред финалистките в Гренобъл – Радостина Въсекова (17,27) продължава започнатия през миналия сезон прогрес. В много добро състояние е и финалистката от европейското първенство в Хелзинки на 1500 метра Василена Амзина. Тя установи един от двата нови рекорда (4.24,5) и победи с чувствителна преднина неизменната си съперничка Тонка Петрова. Стабилност показва и спринтьорката Йорданка Янкова, която с резкия си старт е по-конкурентоспособна на 50 м (спринтовата дисциплина в Гренобъл), отколкото на 100 м. Най-силно впечатление обаче остави напълно възстановилата се след раждането рекордьорка на скок височина. Йорданка Благоева (снимка на първа стр.) преодоля със сигурност респектиращата височина 180 см, а познатата й борбеност (сребърен медал от европейския шампионат в зала през 1969 г.) ни дава основание да разчитаме отново на призово място въпреки разкото покачване на стандарта в тази дисциплина.

Сред мъжете зарадва преди всичко Аманас Аманасов – автор на втория рекорд в първенството. От него не се изискваха много усилия, за да спечели бягането на 3000 м. И все пак 8.13,0 минути не е гаранция за финала в европейския шампионат. Без да блестят, задоволиха победителят на 60 м Георги Йовчев (два пъти по 6,7 сек.) и хърделистите Сл. Димитров и Г. Мляков. С това се изчерпва списъкът на нашите кандидати за участие в Гренобъл. Може би по-късно към тях ще се присъедини Д. Йоргова.

Затова пък зад тези няколко високи постижения още по-ярко изпъкна посредственото равнище на шампионата. Имаше отстъпление в почти половината дисциплини (в сравнение с 1971 г.) и бяха постигнати само два републикански рекорда (срещу 9 в миналогодишното първенство). Необходима е голяма доза оптимизъм, за да се открие нещо „ново", например един Петко Кърпачов на 3000 м. Обратно, сериозна загриженост предизвиква изоставането на много от юношеските шампиони, които сега се състезават с мъжете и жените. И особено на тези, които оглавяваха ранглистите на 100, 400 м и 400 м с пр. за възрастни – Л. Запрянов, В. Касов и Я. Братанов. Дори евентуалното присъствие на неколцина изявени национални състезатели, нестартирали през тези два дни поради болест или контузии, не би променило съществено облика на състезанията. Остава ни да се надяваме, че следващите две международни прояви ще донесат повече радост.

ЦСКА „Септемврийско знаме" (мъже) и „Левски-Спартак" (жени) запазиха титлите си, но имаше съществени промени в следващите ги дружества. Атлетите на „Тракия" изпреварха значително студентите и заеха второто място, а пък мъжете на „Левски-Спартак" този път не само не бяха съперници на ЦСКА и „Академик", но бяха застрашени и от отбора на „Сливен".

Марко ПЕТРУНОВ

КАНДИДАТИТЕ ЗА ГРЕНОБЪЛ СЕ ОЧЕРТАХА

СВЕТЛА ЗЛАТЕВА (ЛС) – ГОРЕ – С УБЕДИТЕЛНА ПОБЕДА НА 400 М И С ПРЕТЕНЦИИ ЗА ДОСТОЙНО ПРЕДСТАВЯНЕ В ГРЕНОБЪЛ, КАКТО И ВАСИЛЕНА АМЗИНА (ЦСКА) – ВИНАГИ СЪЗНАТЕЛНА И УПОРИТА В ПОДГОТОВКАТА СИ, КОЯТО Й ОСИГУРЯВА ВСЕ ПО-ВИСОКИ, РЕКОРДНИ РЕЗУЛТАТИ НА 1500 М.

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

МАЛЪК БРОЙ ЯРКИ ПОСТИЖЕНИЯ

Очаквахме повече от републиканския шампионат за юноши и девойки-старша възраст, които се състоя заедно с този за мъже и жени! Неудовлетвореността идва не само от малкия брой подобрени рекорди, но от сивотата, която витаеше в отлично обзаведената зала „Фестивална". Участието бе масово, но на 17–19-годишна възраст е закономерно да се очакват по-ярки постижения! А преобладаваха посредствените резултати в повечето дисциплини, като се започне от спринта и се завърши с бяганията на средни и дълги разстояния, включително при юношите и девойките.

Ако трябва да посочим най-яркото, бихме започнали с постижението на тласкане гюлле за юноши, макар че е далеч от големия миналогодишен рекорд на Вълю Стоев. Но миналогодишният шампион за младша възраст Ев. Попов (ЛС) дебютира при батковците като шампион и с респектиращ резултат с мъжкото гюлле – 15,19 м! В мази дисциплина се прояви и Маргарита Цонева от Разград с нов рекорд – 14,27 м. Но следващите на тласкане гюлле са много по-назад. Друга ярка фигура бе 16-годишният Иванчо Бойчев (Бдр) – шампионът на младша възраст, който участвува извън класирането. Той преодоля 2 м на скок височина – 5 см над собствения си рекорд, толкова, колкото победителите на старша възраст Ив. Колев (ЛС) и Ст. Атанасов (Тр Пд), състезатели с много по-големи възможности! Нов рекорд постигна и Пл. Ценов от Плевен на овчарски скок, и то след като бе счупил пръта в първия рекорден опит от 425 см. Младежът прояви мъжество, а това е гаранция за бъдещи по-големи успехи. . . Към отличилите се трябва да прибавим още Альоша Велков (ЦСКА) на троен скок с 14,70 м и Ал. Янев (ЖСК-Сп Вн) на 400 м с 49,3 сек. Този път софийските дружества се представиха по-добре, като двойна победа спечели ЦСКА „Септ. знаме".

ДЕСЕТ КАНДИДАТИ ЗА ЗВАНИЕТО

Бурно начало, смела и безкомпромисна борба в повечето партии – това бяха характерните особености на първата половина от републиканското първенство по шахмат за мъже. Героите на старта Бохосян, Аянски и Арнаудов (по 3,5 т. от 4 възможни) дадоха онзи жизнен тон за напрегната гонитба в точките, който не оставя място за изчакателна тактика, придава особен колорит на турнира, привлича публиката.

Историята на нашите шампионати познава и други случаи, когато отделни състезатели, без да са предварително сочени за фаворити, са предизвиквали изненада с отличното си начало, но сетне не са издържали на напрежението и в края всеки е заемал мястото, което повече или по-малко се е очаквало. Рано е да се правят изводи, но ни се струва, че този път няма да бъде така. Всичко досега подсказва изравняване на силите на около четиринадесет от участниците. Към тях спокойно можем да прибавим още около петшест, останали по една или друга причина извън първенството – неподходящата швейцарска система за полуфиналите, даваща възможност за нереално класиране, провеждането им по едно и също време. Какво е това – качествен скок в майсторството на голяма група шахматисти или застой в развитието на първите?

На този въпрос не може да се отговори в момента, а едва след като видим изявите и на международната арена и по-специално на олимпиадата в Скопие през септември.

Да се направи прогноза за такова оспорвано първенство като тазгодишното е трудна задача, но ще си позволим да споменем десет имена: с особено голяма амбиция се откроява гросм. Пъдевски – в първите десет кръга 6 победи, 3 загуби и само едно реми!, миналогодишният шампион Радулов като че ли мисли повече за тройката, отколкото за запазване на звънието, но е непрекъснато в челото, Бохосян – в отлична форма и подобрено комбинационно виждане, гросм. Бобоцов, Л. Попов и Пеев – с известни колебания досега, но с класа, която им дава възможност да нанесат своя удар във втората половина на турнира, Н. Киров, Спасов, Аянски и Ерменков – с вече натрупан опит и без комплекси от имена.

Втората половина на първенството ще бъде решаваща в тяхната борба за златния медал и трите места, даващи право на участие в зоналните турнири за световно първенство.

Д-р Николай МИНЕВ
международен майстор

ШАМПИОНИ 1972

ЛЕКА АТЛЕТИКА В ЗАЛА

МЪЖЕ: 60 м – Георги ЙОВЧЕВ (Ак) 6,7,400 м – Димитър ДИМИТРОВ (ЛС) 49,0,800 м – Лука ЛУКАНОВ (Ак) 1.57,7, 1500 м – Веселин АНДОНОВ (ЦСКА) 3.57,1, 3000 м – Аманас АТАНАСОВ (ЛС) 8.13,0 (рек.), 60 м пр. – Славчо ДИМИТРОВ (ЖСК-Сп) 8,1, 4 по 2 об. – ЦСКА 3.23,4, 4 по 4 об. – АКАДЕМИК (СФ) 7.52,2, скок вис. – Петър БОГДАНОВ (ЛС) 208, скок дъл. – Пламен ПЕНЧЕВ (Ак) 7,49, овч. скок – Иван МИНКОВ (ЦСКА) 4,60, тр. скок – Йордан ПОПОВ (ЦСКА) 15,05, гюлле – Вълю СТОЕВ (ЦСКА) 17,57.

ЖЕНИ: 60 м – Йорданка ЯНКОВА (Ак) 7,5, 400 м – Светла ЗЛАТЕВА (ЛС) 54,4, 800 м – Весела ТАШЕВА (ОС на БСФС – Сф) 2.14,6, 1500 м – Василена АМЗИНА (ЦСКА) 4.24,5 (рек.), 60 м пр. – Иванка КОШНИЧАРСКА (Тр) 8,6, 4 по 1 об. – ТРАКИЯ (Пд) 1.43,6, 4 по 2 об. – ТРАКИЯ (Пд) 4.04,6, скок вис. – Йорданка БЛАГОЕВА (ОС на БСФС – Мхер) 180, скок дъл. – Диана ЙОРГОВА (ЛС) 6,07, гюлле – Иванка ХРИСТОВА (ЛС) 17,76.

СПОРТНА СТРЕЛБА

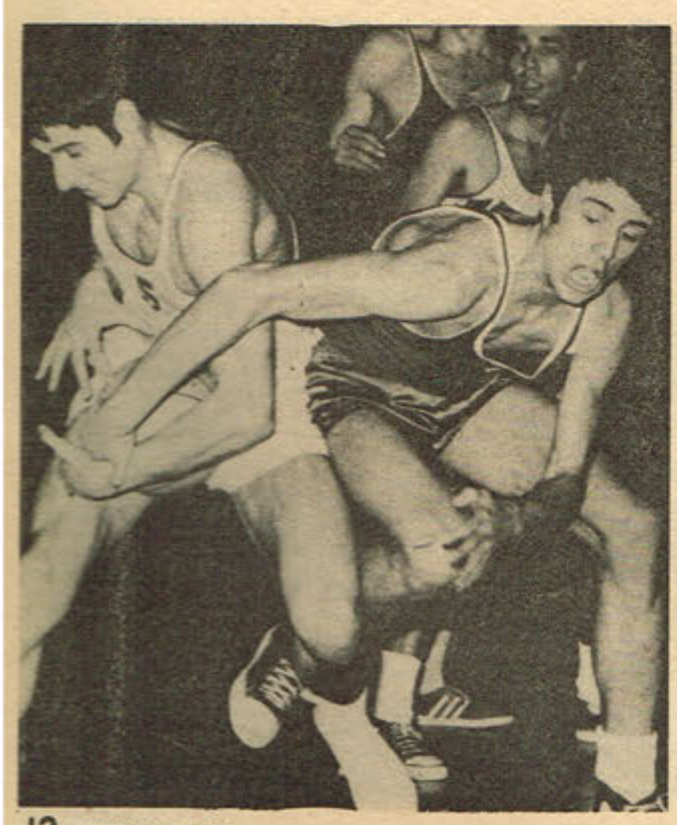
Въздушна пушка – 40 изстрела
мъже – Петър СТОЙЧЕВ (ЦСКА) 370 т.
отборно – ЦСКА „Септ. знаме" 1460 т.
жени – Анка ПЕЛОВА (ЦСКА) 376 т. (рек.)
отборно – ЦСКА „Септ. знаме" 1091 т.

Въздушен пистолет – 40 изстрела

мъже – Денчо ДЕНЕВ (ЛС) 378 т. (рек.)
отборно – ЛЕВСКИ-СПАРТАК 1490 т.

КОЛОКРОС

мъже – Пейчо ЙОНКОВ (ЧО – Гб)
отборно – ЧАРДАФОН-ОРЛОВЕЦ (ГБ)

ИЗМИНАЛАТА СЕДМИЦА БЕ ИСТИНСКА БАСКЕТБОЛНА СЕДМИЦА, БОГАТА НА МЕЖДУНАРОДНИ И ВЪТРЕШНИ ПРОЯВИ. НАШИТЕ ПРЕДСТАВИТЕЛКИ В ЕВРОПЕЙСКИТЕ КЛУБНИ ТУРНИРИ ИМАХА СЕРИОЗНИ ПРОТИВНИЦИ И НЕ УСПЯХА ДА СЕ ПОЗДРАВЯТ С УСПЕХ СРЕЩУ ТЯХ. „ЛОКОМОТИВ" (СФ) В БОРБА ЗА КУПАТА НА КУПИТЕ СРЕЩУ „СПАРТАК" (ЛЕНИНГРАД) 58:72(15:34).

НА СНИМКАТА ВДЯСНО Е МОМЕНТ ОТ ТОЗИ МАЧ.

В ПРАГА СРЕЩУ „СПАРТА" „МАРИЦА" (Пд) ДОПУСНА РАЗГРОМ СЛЕД ПОЧИВКАТА В МАЧ ОТ ШАМПИОНСКИЯ ТУРНИР – 39:68(26:30)

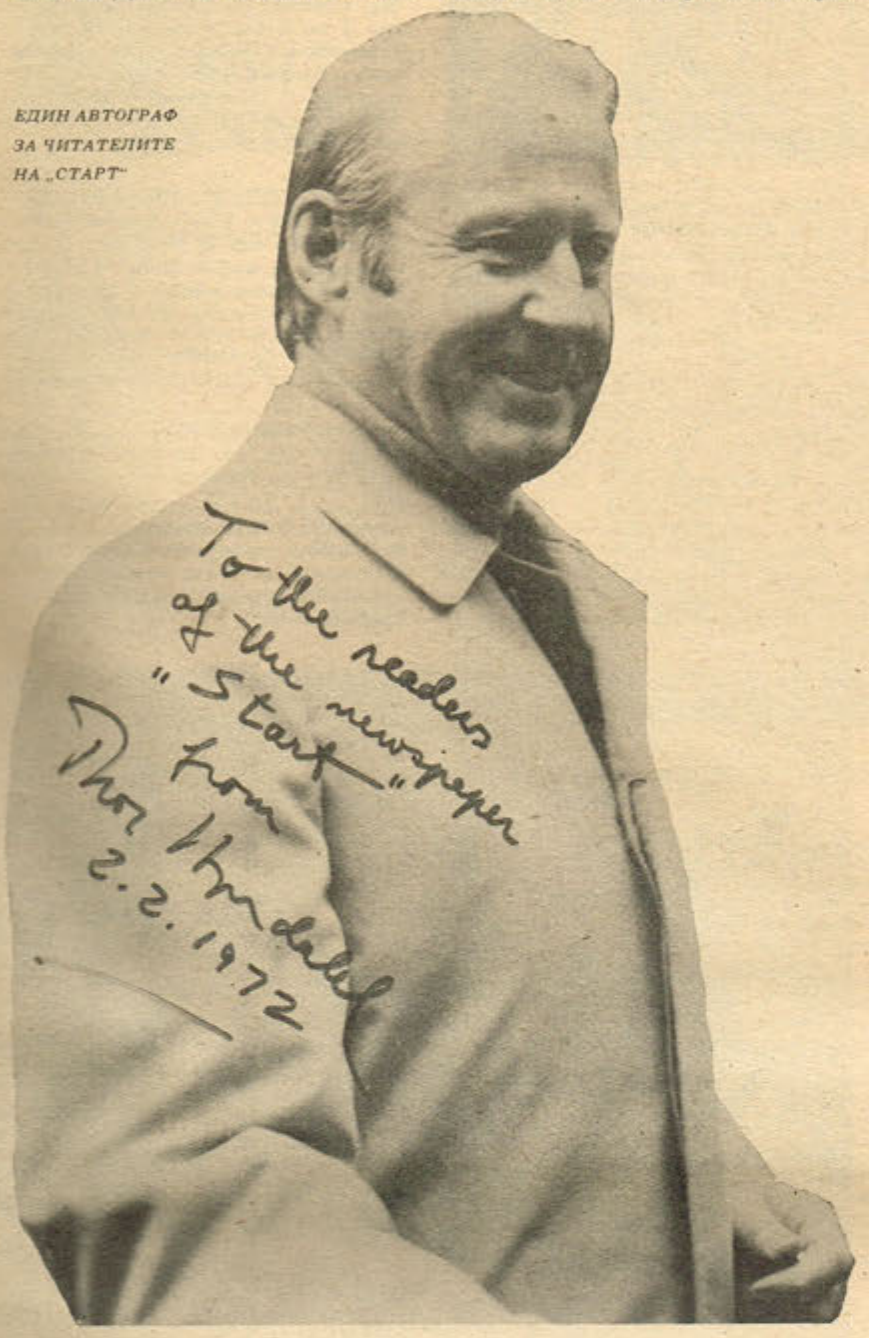
БАСКЕТБОЛИСТИТЕ В СЪЩОТО ВРЕМЕ ИЗИГРАХА СРЕЩИТЕ ОТ ПЪРВИЯ ПРОЛЕТЕН ТУРНИР НА РЕПУБЛИКАНСКИЯ ШАМПИОНАТ. ПРОГРАМАТА ПРОТИВОПОСТАВИ НЕРАВНОСТОЙНИ СЪСТАВИ (на снимката – МОМЕНТ ОТ МАЧА „ЛЕВСКИ-СПАРТАК" — „ЧЕРНОМОРЕЦ") И САМО НЯКОИ ИЗНЕНАДИ ПОВДИГНАХА НАСТРОЕНИЕТО НА ЗРИТЕЛИТЕ В ЗАЛА „УНИВЕРСИАДА".

«РА» МЕ ДОВЕДЕ И В БЪЛГАРИЯ

Този обаятелен човек, за когото само бяхме слушали или чели, когото бяхме обикнали по книгите, в които ни запознаваше със своите удивителни пътешествия, неотдавна беше при нас. Интересът към учения, пътешественика и писателя Тур Хейердал наистина надмина всички очаквания. Салонът на Дома на техниката отдавна не беше обсаждан така решително и настървено от стотици хора, които до последния момент се надяваха на някакво чудо, за да получат покана и да видят филма за пътешествията на нашия гост с „Ра-1“ и „Ра-2“.

Едва ли си струва да ви разказваме още веднъж за неговите подвизи и неговите научни изследвания. Всичко това се знае от преобладаващата част читатели. Експедициите на Тур Хейердал с „Кон-Тики“ и следващите две с папирусовите лодки доказаха, че древните народи са могли да пренасят своята култура от континент на континент. Тур Хейердал спечели любовта на милиони хора. Спечели я и със своя хуманизъм, с борбата за запазване световния океан, започнал да се превръща в отходен канал на съвременната индустриализирана цивилизация. И най-вече с това, че събирайки на борда на своите малки кораби екипаж от различни националности, той на дело доказа голямата истина, че човечеството може да живее в мир и разбирателство, да върви задружно към своя прогрес – така както задружни бяха хората от „Ра“.

ЕДИН АВТОГРАФ ЗА ЧИТАТЕЛИТЕ НА „СТАРТ“

Когато разглеждаше едно от най-ярките творения на старата българска култура – Рилския манастир, – Тур Хейердал възкликна: „Това е вълшебен, сякаш нереален декор. . .“, и повтори една своя шега: „Щастлив съм, че направих толкова добре моята тръстикова лодка, та тя успя да ме доведе чак дотук, до България.“ А когато разбра, че към него се обръща за интервю представителят на един спортен вестник, той с голяма охота отговори на поставените му въпроси.

– Едно толкова трудно пътешествие едва ли би излязло сполучливо, без участниците в него да са подготвени изключително добре физически. Разкажете ни каква е ролята на спорта във вашите пътешествия?

– Повечето от детските ми игри имаха спортен, а някои дори и състезателен характер. По-късно обаче не станах състезател и спортът за мен си остана само изключително ефектно средство за поддържане на общото ми здравословно състояние, кондицията. Без здрав организъм и голяма физическа издръжливост естествено не е възможно да се издържи голямото напрежение, на което е подложен човешкият организъм по време на една тежка експедиция. И все пак смятам, че спортът трябва да се допълва винаги с психическото усъвършенстване, защото при всяка експедиция (а експедицията е състезание, което трае със седмици или месеци) морално-волевата издръжливост е дори по-важна от физическата.

– Знаем, че от малък карате ски. Това ли е любимият ви спорт?

– Скиите са един от любимите ми спортове, но обичам също ездата. Жалко, че сега яздя само мулето си, с което обикалям из планините на Лигурия (провинция в Италия, където сега живее Тур Хейердал – б.р.). Като юноша упражнявах също гимнастика и особено атлетика – смятам, че кросовите бягания са най-естествени и най-полезни за хората.

– Срещали ли сте по време на пътешествията си отделни племена, някои представители на които да се отличават с изключителни физически качества, да са „родени спортисти“?

– Повечето първобитни народи отдават голямо значение на спорта. И не само защото той е необходим за съществуването им, но и защото е част от тяхната култура. Той им доставя естетическо удоволствие. Устройват се различни състезания, при които воините и ловците се стремят да покажат ловкостта, силата и издръжливостта си. Племена с особено добри спортни показатели са някои индианци. Те са добри гребци и бегачи. Полинезийците са превъзходни плувци и гмуркачи. Те, разбира се, не упражняват спорта така, както го разбират цивилизованите народи. За тях той е една от формите, отразяващи „удоволствието да се живее“.

– Имате ли лична връзка и такт с някои спортисти?

– Да. На първо място с голя норвежки скиор Торлейф Ш рюп, който сега е треньор на лианския национален отбор ски. Още и с професор Нес, ко като алпинист е един от пъ те покорители на най-вис връх на Хиндукуш – Тирич М италианеца Карло Маури, ко участвува в двете експедици „Ра“ - и който е един от на брите алпинисти в света. Т ръководител или е взел участ 15 извъневропейски алпийски педиции. Познавам се естест и с египтянина Жорж Сур участник в двете експедици „Ра“, и който е бил 6 пъти петски и 1 път африкански ш пион по джудо.

– Очаквате ли с интерес олимпийски игри?

– Винаги са ме учудвали и хищавали върховете, които с тистите съумяват да поко на олимпийски игри. Убеден че и в Мюнхен те ще пока още веднъж колко големи са вешките възможности.

Когато нашият гост се ка ше на самолета и вече беше н сал върху своята фотография циалните си поздрави към чи телите на „Старт“, той се о на към многобройните изпра чи и каза:

– България е първата стр която посещавам като тур В нея съм за първи, но не и за леден път!

Текст и сним

Любомир ТОМ

ОЩЕ ЕДИН ТРУДЕН МОМЕНТ В ЖИВОТА НА ГОЛЕМИЯ ПЪТЕШЕСТВЕНИК – ЕДНА РЪКА ЗА ХИЛЯДИ АВТОГРАФИ...

7

ФАВОРИТ

Дик ФРЕНСИС

– Не мога да понеса мисълта, че хората, които са извършили такова отвратително нещо, ще останат ненаказани.

– И аз. Но те няма да останат ненаказани. Давам ви дума, че ще направя, каквото мога. . .

– Това е хубаво – сериозно каза тя.

Тая вечер ми се струваше, че краката ми явно не са в нормален контакт с пода. Колената ми трепереха по някакъв непознат дотогава начин. Но Кейт сякаш нищо не забелязваше: оставаше си остроумна, от нея бликаше веселие и. . . нито капчица сантименталност.

Когато най-после я настаних в колата, изпратена за нея от чичо Джордж, почувствувах колко страшно нещо е любовта. Бях възбуден и разтревожен, защото разбирах, че чувствата ѝ към мене съвсем не са толкова силни, колкото моите към нея.

Вече знаех, че искам да се оженя за Кейт, и с горчивина си мислех, че тя може да не ме обикне.

На другия ден отидох на състезанията в Кемптън парк. При кантара се сблъсках с Ден. Поприказвáхме за едно-друго: за времето, за конете, за предстоящите планове на Пит спрямо нас. Обикновени жокейски разговори. После Ден попита:

– Беше ли вчера с Кейт?

– Да.

– Къде ходихте?

– В „Ривър-клуб“ – казах аз. – А ти къде я води?

– В „Ривър-клуб“ – отвърна Ден.

– Дявол да го вземе – казах аз, но трябваше да се засмея.

– Значи, квит сме – каза Ден.

– Тя кани ли те на гости при чичо Джордж? – подозрително попитах аз.

– Отивам там днес след състезанията – усмихнат каза Ден. – А ти?

– Другата събота – мрачно казах аз. – Знаеш ли, Ден, тя се подиграва с нас по най-безобразен начин.

– Мисля, че ще издържа – каза Ден. И ме потупа по рамото. – Не бъди толкова нещастен, всичко ще свърши.

– Тъкмо от това ме е страх – въздъхнах аз.

Той се засмя и тръгна към кантара.

Тоя ден нямаше произшествия. Състезавах се с голямата си черна кобила в надпреварата за млади коне и Ден ме изпревари с пет-шест метра. В края на деня заедно тръгнахме към паркинга.

– Как е мисис Дейвидсън? – попита Ден.

– Сравнително добре, като се има предвид, че я оставиха без почва под краката.

– Кошмарен е животът на жокейските жени.

– Да – казах аз.

– Тъкмо това ме кара да се спирам, когато трябва да попитам някоя девойка дали е съгласна да живее в тая вечна тревога.

– Кейт ли? – попитах аз.

– Може би. Имаш ли нещо против?

– Да – казах аз, като се мъчех да говоря спокойно. – И още как.

Отидохме първо при неговата кола. Той остави вътре жокейските си очила. Куфарът му беше на задната седалка.

– Довиждане, приятелю – каза той. – Ще ти пиша за подробностите.

Гледах го как потегли и му махнах с ръка. Рядко завиждах на някого. Сега много завиждах на Ден.

Седнах в моя „Лотос“ и поех към къщи. На пътя през мейдънхедската гора видях фургон с коне. Той заемаше почти цялото платно, на земята бяха разхвърляни инструменти, капакът на двигателя бе вдигнат. Като се приближих, разбрах, че колата се е повредила на път за Мейдънхед. Някакъв човек разхождаше един кон напред-назад край фургона.

Човекът, наведен над двигателя, се почесваше по тила, а като ме видя, вдигна ръка да спра. Приближих се до него. Той пъхна глава през прозореца на моя „Лотос“. Мъж на средна възраст с кожено яке.

– Разбирате ли нещо от двигатели, сър? – попита той.

– Сигурно по-малко от вас – усмихнат отвърнах аз. Ръцете му бяха изцапани с машинно масло. – Но ако искате, ще ви откарам в Мейдънхед. Там все ще намерите някой, който може да ви помогне.

– Много любезно от ваша страна – вежливо каза той. – Благодаря ви. Но. . . белята не е само там. . . – Той видя жокейските очила на седалката до мене и по лицето му се изписа радост. – Може би разбирате нещо от коне, сър?

– Разбирам малко – казах аз.

– Вижте каква е работата, сър! Трябва да откарам тия два коня в Лондонските докове. Изпращат ги в чужбина. С моя тук всичко е наред. – Той посочи коня, който разхождаха край фургона. – Но на другия му стана нещо. Целият е плувнал в пот и си хапе корема. Непрекъснато иска да легне. Изглежда, че е болен. Момъкът, който е с него, просто си е загубил ума. Не знаем какво да правим. . .

– Сигурно има колики – казах аз. – Ако е така, трябва да кажете и него, друг начин няма. Когато имат колики, най-доброто нещо е непрекъснато да се движат.

Шофьорът изглеждаше угрижен.

– Много се извинявам, сър – умолително каза той, – но ... би ще се съгласите да го видите? Аз съм по моторите, няма що общо с конете, само дето от време на време залагам на А тия момчета изглеждат съвсем загубени. Не искам госп рят да ми трие сол на главата, че не съм опазил конете.

– Добре, ще го видя – казах аз. – Но не съм ветеринарен ле така да знаете.

Той се усмихна с облекчение.

– Благодаря, сър. Поне ще ни кажете дали да търсим вет нарен лекар.

Оставих колата си на банкета до фургона. Задната вр на фургона се отвори и някой – вероятно конярят – ми по ръка, за да се кача. Улови ме за китката.

И не ме пускаше.

Трима души ме чакаха във вътрешността на фургона. Н ше никакви коне – нито болни, нито здрави. След десетина нуващи секунди, преди още очите ми да свикнат с мъмрин във фургона, бях притиснат с гръб към най-вътрешния по рен стълб. Двама души ме държаха за ръцете, просто бяха у нали на раменете ми. Стълбът бе обвит със зебло, както в ги се прави във фургоните за пренасянето на коне, за да не с раняват по време на пътуването. Зеблото ме гъделичкаш врата.

Шофьорът влезе във фургона и затвори вратата след си.

– Много съжалявам, че трябваше да постъпя така, сър – ливо каза той. И в тая вежливост имаше нещо чудовищно.

– Ако ви трябват пари – казах аз, – нямате късмет. Н струва толкова труд за някакви си десетина фунта.

– Нямаме нужда от парите ви, сър – каза той. – Но щом с чък ги предлагате, защо да не ги вземем? – И все още прия усмихнат, той измъкна портфейла от джоба ми.

С всичка сила го ритнах по коляното, но бях притиснат гръб към стълба и не можах да го направя, както трябва. помръднах, хората, които ме държаха, болезнено извиха ръ ми назад.

– На ваше място не бих постъпил така, сър – приятелски за шофьорът, като разтриваше коляното си. Той отвори п фейла ми, извади парите, внимателно ги сгъна и ги пъхна в ба на-коженото си яке. После прегледа останалото съдърж на портфейла и отново го сложи в джоба ми.

Аз стоях неподвижен.

– Виж, така е по-добре – доволен каза той.

– Какво значи всичко това? – попитах аз. Мина ми мисъ че имат намерение да искат за мене откуп от задморски баша милионер: „Изпратете телеграфически хиляда фунта ще върнем сина ви по пощата на малки парченца“. Това би

В Лейк Плесид:

СЕДМАТА «МИНИ—ОЛИМПИАДА»

... Беше 29 февруари 1960 г. В подножието на Монблан, в чудесния френски курорт Шамони, лумна огънят на първата зимна универсиада. Пеейки „Гаудеамус игитур“, 225 студенти се заклеха във вярност към олимпийските идеали... За дванадесет години универсиадата се превърна в „мини-олимпиада“, в голямо спортно събитие, което вълнува най-жизнената част от младежта на нашата планета. Само един поглед върху протоколите от изминалите шест универсиади е достатъчен, за да покаже колко именити спортисти са минали през студентските писти. Гарий Напалков (СССР), Ладислав Ригъл (ЧССР), Юкио Касая (Япония) направиха своите първи скокове на универсиадите. Нина Статкевич и Людмила Титова (СССР), Ерхард Келер (ГФР) и Валери Муратов (СССР) „поникнаха“ на студентския лед. Пистите за дълго бягане калиха плеяда талантливи майстори на писалките: Кулакова и Олюлина (СССР), Гример (ГДР), Симашов и Долганов (СССР).

ЗИМНАТА универсиада в Лейк Плесид е първата, която се организира извън Европа. За участие са се записали 22 страни, като по предварителни данни с най-много състезатели ще бъдат представени САЩ – 89, СССР – 62, Канада – 60, Румъния – 34 и т. н. Единствено домакините и Съветският съюз ще участвуват в пълната програма.

Къде ще се състоят състезанията на VII зимна универсиада? Олимпийската столица от 1932 г. Лейк Плесид разполага с отлични условия за зимен спорт. На стадион „Олимпик“ ще бъдат церемониите по откриването и закриването на универсиадата, състезанията по фигурно пързаляне, кънки – бягане и хокей на лед. На 12 км от града, по склоновете на планината Уайтфест,от връх Съкит са пистите за алпийските дисциплини. Те не са от най-лесните – тази за спускане е дълга 2110 м с разлика във височините 560 м, с голяма денивелация са и двете слаломни трасета. В подножието на планината са пистите за бягане. 15-километровото трасе е още от времето на III олимпиада и е доста тежко, с продължително изкачване между 4-ия и 8-ия километър. Женското „ухо“ от 5 км е характерно с продължителна височина след третия километър с разлика във височините от 130 м. Двата трамплина за ски-скок с критична точка от 70 и от 90 м през миналата година бяха основно реконструирани. Те са на 3 км от центъра на града и имат общи трибуни за 15 000 зрители.

ЗА СЕГАШНИТЕ игри от 26 февруари до 5 март в Лейк Плесид (САЩ) ще замине четиричленна българска делегация, съставена от алпийката Димитринка Димитрова и бегача Петко Величков – и двамата студенти във ВИФ „Г. Димитров“, с водач ректора на ВИФ доц. Иван Стайков, а също така и проф. д-р Константин Аманасов – председател на контролната комисия на ФИЗУ.

И на този студентски спортен форум с най-голям авторитет се ползуват съветските спортисти, които притежават завидна колекция от зимните универсиади – 28 златни, 20 сребърни и 15 бронзови медала. В Лейк Плесид Съветският съюз ще участвува във всички дисциплини, като отборите на студентското дружество „Буревестник“ ще бъдат окончателно определени след завършването на олимпиадата в Сапоро.

Материалите са написани от Андрей КОЖУХАРОВ

ПО СКЛОНОВЕТЕ НА ПЛАНИНАТА УАЙТФЕСТ ЩЕ БЪДАТ СТАРТОВЕТЕ НА АЛПИЙЦИТЕ.

И НАШИЯТ ОЛИМПИЕЦ РЕСМИ РЕСМИЕВ МИНА ПРЕЗ СТАРТОВЕТЕ НА УНИВЕРСИАДАТА. В ИНСБРУК, 1968 Г. ТОЙ ПОТЕГЛЯ ПО ПИСТАТА ЗА СПУСКАНЕ.

НЕИЗМЕННО: 1. СССР!

I. ШАМОНИ (Франция), 29. II. – 6. III. 1960 г. Участвуват 225 състезатели от 17 страни. Програмата е сравнително бедна: ски-бягане на 12 км за мъже и на 6 км за жени, щафети 4 по 8 км за мъже и 3 по 4 км за жени, алпийска и северна комбинация. Десето място на Цв. Бъчварова в бягането на 6 км. Най-много медали спечели СССР – 3 златни, 3 сребърни и 1 бронзов.

II. ВИЛАР (Швейцария), 6 – 12. III. 1962 г. Участвуват 271 състезатели от 18 страни. Програмата е същата. Сребърен медал на Кр. Стоева в бягането на 6 км и дванадесето място на А. Митов в бягането на 12 км. СССР отново спечели най-много медали: 4 златни, 3 сребърни и 2 бронзови. България е на седмо място в класирането по медали.

III. ШПИНДЛЕРОВ МЛИ... (Чехословакия), 18 – 24. III. 1964 Участвуват 297 състезатели ... 20 страни. В програмата е вкл... чено и фигурното пързаляне. Кр... стана Стоева със сребърен мед... на 5 км Първи е Съве... ският съюз с 3 златни, 2 сребъ... ни и 1 бронзов медал.

IV. СЕСТРИЕРЕ (Италия, 5... 13. II. 1966 г. Участвуват 610 ... стезатели от 31 страни по пр... граната от предишната универ... сиада. С двата златни медала: Кр. Стоева на 5 км и на щафет... та 3 по 5 км (Стоева, Василе... Пандева) България е на петото м... сто и бележи най-доброто си пр... ставяне в универсиадите въобш... СССР е пръв с 5 златни, 4 сребъ... ни и 4 бронзови медала.

V. ИНСБРУК (Австрия), 26. – 2. II. 1968 г. Участвуват 612 с... стезатели от 26 страни. В пр... граната за първи път са включ... ени бягането с кънки и хокеят ... лед. 11-то място на Ев. Пеши... ска на 10 км С 8 златни, 5 ср... бърни и 5 бронзови медала ССС... отново има най-богата колекци...

VI. РОВАНИЕМИ (Финла... дия), 1 – 6. IV. 1970 г. Участв... ват 815 състезатели от 27 стр... ни. 14-то място на Д. Д... митрова в гигантския слалом. С... ветските студенти-спортисти... печелят 5 златни, 3 сребърни и... бронзови медала и са пак начело... класирането.

чавало, че отлично знаят кой съм, а не са спрели наслуки първия автомобилист с красива кола, за да го ограбят.

– Сам трябва да знаете, сър – каза шофьорът.

– Просто нямам представа.

– Помолиха ме да ви предам нещо, мистър Йорк.

Значи той знаеше кой съм.

– Защо смятате, че името ми е Йорк? – попитах аз, като се преструвах на чуден и ядосан. Но това не подействува.

– Беше ни известно, сър, че в събота, 27 февруари, към пет и петнадесет минути мистър Йорк ще мине по моя път от Кемптън парк за Котсуолд с тъмносинята си кола марка „Лотос-елит“, регистрационен номер КАБ 890. Трябва да ви благодаря, сър, че ми дадохте възможност толкова лесно да ви заловя.

– Какво са ви помолили да ми предадете?

– Делата говорят по-добре от думите – меко каза шофьорът.

Той се приближи до мене, развърза връзката ми и разкопча яката на ризата. После се обърна към четвъртия човек, който през цялото време мълчеше, облегнат о стената на фургона.

– Хайде, Съни, сега вече е твой – каза шофьорът. – Предай му съобщението.

Съни беше млад момък с бакенбарди. Но аз не гледах лицето, а ръцете му. Държеше нож. Дръжката лежеше на дланта му, пръстите съвсем леко я обгръщаха, без да я стискат. Така държат нож професионалистите.

В маниерите на Съни нищо не напомняше подигравателната учтивост на шофьора. Той се наслаждаваше на своята работа. Застана точно срещу мене и опря острието на ножа в гърдите ми. Острието едва-едва ме бодна – толкова лек бе натискът.

Ама че дяволска история, помислих си аз. На баща ми няма да е никак интересно да получи искане за откуп, подкрепено с молбите ми за спасение. Не ще мога да преживея подобно нещо. Бях убеден, че тая малка мелодрама целеше да ме доведе в необходимото състояние на уплаха. Притиснах се плътно към стълба, сякаш за да се отдалеча от ножа.

Мрачно свитите тънки устни на Съни насмешливо потрепнаха. Отблъснах се от стълба, скочих напред и встрани, с всичка сила ритнах Съни в корема и се отскубнах от хората, които ме държаха за ръцете. В тесния фургон нямах никакви шансове, но мислех, че ако успея да избягам в гората, ще има известна надежда да се справя с похитителите си. Знаех няколко коварни хватки и удари – на тях ме бе научил моят братовчед, който живееше в Кения и вземаше уроци от племето мау-мау. Ала противниците ми бяха много. Яростно се бранех с юмруци и лакти, докато в края на краищата отново се озовах до стълба с извити назад ръце. Тоя път мъжете, които ме държаха, не бяха толкова нежни. Чувствувах как ръцете ми просто се измъкват от раменните стави. Стиснах зъби.

Съни се гърчеше от болка в ъгъла на фургона.

Аха, и него го боли, мръсникът му с мръсник – изхърка той с нескрито задоволство. – Хайде, Перчем, тупни му още един.

Човекът, на когото викаха Перчем, ме удари.

Съни се засмя. Това беше неприятен смях.

Шофьорът вдигна ножа от пода. Сега той вече не изглеждаше толкова спокоен, както по-рано. Юмрукът ми бе попаднал право в носа му, откъдето течеше кръв. Но въпреки всичко оставаше верен на темперамента си.

– Стига, Перчем, стига – каза той. – Ако го осакатим, шефът ще вдигне голяма врява. – После се обърна към мене и като бършеше кръвта си, с укор продължи: – Нямаше нужда да правите това, мистър Йорк. Ние искахме само да ви предадем едно съобщение.

– Не чувам добре, когато ме мушкат с нож – казах аз.

Шофьорът въздъхна.

– Да, сър, виждам, че сгрешихме. Направихме го, за да разберете, че предупреждението е сериозно. Ако не му обърнете внимание, ще имате големи неприятности. Чувате ли, големи неприятности!

– Какво е това съобщение? – заинтригуван попитах аз.

– Не бива да задавате повече въпроси във връзка с майор Дейвидсън – каза той.

– *Какво?* – Смаян го погледнах, толкова неочаквано беше всичко. После неуверено казах: – Не съм задавал въпроси във връзка с майор Дейвидсън.

– Не знам, сър – отвърна шофьорът, като бършеше кръвта си, – но съобщението е такова и ще направите добре, ако го вземете под внимание. Казвам ви го за ваше добро. Шефът не обича, когато си пъхат носа в неговите работи.

– Кой е моя шеф? – попитах аз.

– По-добре не задавайте такива въпроси, сър. Съни, кажи на Берт, че работата вече е свършена. Нека прибере коня.

Когато отвориха вратата на фургона и вътре проникна дневна светлина, обърнах глава, за да разгледам по-добре Перчема. Видях точно това, което очаквах, но чудуването ми още повече се усили.

Фургонът потегли, поведоха ме към вратата и някой ме бутна отзад. Озовах се на земята в същия миг, когато от банкета фургонът излезе на безлюдното шосе. Помогна ми професионалното умение да падам от коне. Инстинктивно се обърнах настрана и се превъртях.

Седях на земята и гледах след увеличаващия скоростта си фургон. Цифрите на номера му бяха покрити с прах, но буквите се различаваха – АРХ.

Моят „Лотос“ си стоеше на банкета. Станах и тръгнах към него. Исках да настигна фургона и да го проследя, но предвидливият шофьор бе взел мерки: моторът на „Лотоса“ не се запалваше. Вдигнах капака и видях, че три от четирите свещи бяха развити и грижливо подредени върху цилиндровия блок. Минаха десетина минути, докато ги поставя на местата им – ръцете ми трепереха доста силно.

Трябваше да се отказа от надеждата, че ще настигна фургона или поне някой който е видял накъде отива. Качих се в колата си и закопчах яката на ризата. Връзката ми бе изчезнала.

Взех автомобилния справочник и намерих в него буквите АРХ. Излизаше, че фургонът е регистриран в Западен Съсек... Ако номерът не е фалшив, бих могъл да открия собственика ... фургона. Петнадесетина минути седях и мислех, после запал... мотора и поех обратно към Мейдънхед.

Градът сияеше от светлини, макар че магазините бяха ве... затворени. Спрях пред полицейския участък и се отбих при у... спектор Лодж.

– Добър вечер, мистър Йорк – посрещна ме той и когато з... беляза яката на ризата ми, веждите му се свъсиха. – С какво м... га да ви бъда полезен?

– Има ли нещо ново по делото на майор Дейвидсън?

– Нищо. Вашата история се смята за плод на разпалено... ви въображение. Никой освен вас не е видял тела...

– А лично вие какво мислите?

– Вярвам, че сте видели тела и че майор Дейвидсън е бил с... борен на земята нарочно. Има един факт, който ми дава основ... ния да ви вярвам. Служителят Томас Кук не се е явил да получ... надницата си. За да постъпи така, един работник трябва д... има сериозни причини.

Лодж жлъчно се усмихна.

– Мога да ви дам още един факт като доказателство, че п... данието на майор Дейвидсън не е нещастен случай – казах аз, ... но пак трябва да повярвате на честната ми дума, защото н... мам доказателства.

– Слушам ви.

– Някой се погрижи да ми намекне, че не бива да се бъркам п... вече в тая работа. – Разказах му историята с фургона и доб... вих: – Сега какво мислите за разпаленото ми въображение?

– Кога стана това? – попита Лодж.

– Преди около час.

– А какво сте правили, докато дойдете тук?

– Размишлявах.

– Аха – каза Лодж. – А не ви ли дойде на ум, че някои подро... ности от тая история са неправдоподобни? Те едва ли ще хар... сат на началника ми, ако му докладвам.

– Тогава не докладвайте – усмихнат казах аз. – Знаете ... кое според мене е най-неправдоподобно? Че петима души, еди... кои и цял фургон са били изпратени да ми предадат съобщени... което е можело просто да се изпрати по пощата.

– Това недвусмислено говори за организация с необикновен... мащаби – каза Лодж с ирония в гласа.

– Не по-малко от десет души – казах аз. – Двама-трима о... тях може би ще намерите в болницата.

Лодж се надигна от стола си.

– Какво имате предвид? Откъде знаете това?

– Петимата, които ме спряха днес, са шофьори на такси... От Лондон или от Брайтън, не знам точно. Преди три дена ... видях в Пламптън да се бият зверски със съперниците си.

– Какво?! – извика Лодж. После каза: – Да, четох такава ст... тия във вестника. Сигурен ли сте, че са от тях?

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

МИНИ СЛУЧКИ

ВСИЧКИ НА СКИ

На малко възвишение близо до финландската столица се намира спортният музей на Хелзинки. Преобладаващата част от неговите експонати е посветена на най-популярния във Финландия спорт – ските.

Твърде богатата колекция започва с дървени плоскости, употребявани преди 2000 години, и стига до тези, с които „кралят на ските" Вейко Хакулинен спечели не един златен медал. Тук са и ските на всички президенти на страната, включително и на Урхо Кекконен. По всичко личи, че във Финландия едва ли има виден политически или обществен деятел, който да не е бил... поне фотографиран по време на разходка със ски.

ПРИ МИНУС 50 ГРАДУСА

Какви спортни дисциплини се практикуват в Сибир при температура минус 50 градуса? Естествено ски и кънки. Но не са само те. Едно съобщение от Якутск гласи: „В селището Усть-Нере, където в момента зимата е в разгара си и термометърът показва минус 50 градуса, започна дейността на клубът на моржовете. Намериха се 600 любители на плуването в ледена вода. По-голяма част от тях са работници от златодобивната промишленост, строители и шофьори, които правят опит да работят при суровите зимни условия. Всички те са включени в групите за здраве, където са стигнали до извода, че зимното къпане укрепва тяхния организъм.

ГИМНАСТИКА НА МЪРЗЕЛИВИТЕ

„Гимнастика на мързеливите" – така нарекъл свой прибор английският конструктор Ендрю Джонс. Към легнало на спалнята се включва електрическият ток с малко напрежение, който предизвиква потрепване, но с макава сила, че мишците едновременно твърдят: „След 10 минути въздействие от апарата на Джонс дори ние се чувствуваме малко, като че ли сме играли два часа гимнастика!"

ФОТОТЕСТ ЗА ВАШАТА СПОРТНА КУЛТУРА

Внимателно разгледайте снимките, които поместваме. Опитайте се да разпознаете кой е волейболистът, който „лъже" противниковия блок? В кой мач от какво първенство и в коя зала се е състояла срещата? Вгледайте се и в другите снимки. Откъде може да е взета снимката с кънкьорите? Какъв е човекът с двата часовника (любопитен детайл – защо е така?), застанал сред четирима плувци, къде е направена тази снимка, има ли известни състезатели в кадъра? Каква е купата, която се връчва на спортиста, кои са тези двама човека, които предизвикват такъв интерес сред кинооператори и фотожурналисти, от какво е породен този интерес?

Изобщо постарайте се да намерите в своята памет повече и по-любопитни подробности около тези снимки. Не отговаряйте само с цифри и факти, а се опитайте да изградите един интересен разказ за събитията, отразени от обектива. И колкото повече детайли със съответния коментар откриете – толкова по-добре! Това ще бъде добър атестат за вашата наблюдателност и спортна култура.

Най-добрият отговор, който получим не по-късно от 22 т. м. ще бъде публикуван и хонориран.

ГЛАВАТА НА ЛЕВИЯ ПОЛУЗАЩИТНИК

Фейлетон

„Английската скиорка Дивайна зае 18-о място независимо от това, че ръката и беше в гипс." Това заглавие на „Дейли телеграф" ни довежда до някои меланхолични мисли. Навярно Великобритания е единствената страна в света, където осемнадесетото място се оценява като победа.

Дивайна, разбира се, е англичанка, докато другите участници – и победителката, и следващите я призьорки – са австрийки, французойки, италианки и разни други и имената им не си и струва да се споменават.

Материалите на спортни теми в нашия печат често ми напомнят моите първи опити в училищния вестник: „Нашите баскетболисти се сражаваха с противника до самия край на срещата. Тяхната смелост и дързост нямаха край. Но въпреки това. . ." След това се съобщаваше драматичната новина: ние бяхме загубили с 66 точки разлика. Аз добре помня сълзите на умиление у читателите, когато те стигаха до следния пасаж: „Нашите момчета бяха храбри дори и само за това, че излязоха да се сражават с тези човекоподобни. . ."

Особено ми се нравеше в тези години думичката „въпреки". Въпреки травмата, въпреки че полузащитникът беше заболял, въпреки лошото време, въпреки пристрастното съдийство, въпреки грубостите на съперниците ние се сражавахме и. . . губехме.

Хиперболата цъфти и процъфтява на страниците на британските вестници. Ето още едно заглавие от „Дейли телеграф": „Тейлър се стреми към Лейвър". Прекрасен пример за това, как може да се заостри вниманието към някой спортист, без той да има заслуга за това. Ако Лейвър изведнъж беше станал англичанин, а Тейлър – австралиец, заглавието би изглеждало съвсем другояче: „Лейвър разгроми Тейлър". Между другото точно това стана и на корта.

В САЩ репортьорите принадлежат към две литературни школи. Родоначалник на „епическата школа" беше Грентленд Рейс, първият образован американски спортен журналист. Почти всяко състезание той описваше като битка при Термопилите. „Скептичната школа" основа Ринг Ларднер. Той беше дълбоко убеден, че повечето спортисти се обучават в пансиони за умствено изостанали, а всички меценати, треньори и съдии живеят на границата на престъпността.

В арсенала на спортните журналисти има няколко съвършено уникални примера. Един от тях изобрети Агата Кристи: в никакъв случай да не се пише така, че читателят да разбере какво е станало, преди да стигне до последната фраза. А ето и един пример от английския снобизъм. В „Таймс" беше публикуван репортаж от футболния мач между Англия и Румъния, завършил с резултат 1 : 1. Показателно е още самото заглавие: „Провал на така възможния успех за Англия". По-нататък следват много стилистични шедьоври от рода на този: „Да се съди за другите е твърде лесно, но когато трябва да се надяваме на главата на левия полузащитник при изпълнението на корнер и на старомодния начин да се стреля с топката, която, струваше ни се, поне дванадесет пъти трябваше да опъне мрежата, настъпва момент, когато всичко наоколо изглежда като не на фокус."

След като се преборих с тази фраза известно време, всичко наоколо действително ми изглежда като не на фокус.

Великолепното и с нищо несравнимо британско презрение към победителите от други нации може да се илюстрира и с една друга статия от „Таймс". Цитирам я дословно: „Във вторник след обед, в първия кръг на международния турнир по голф, Питър Таунсенд, 22-годишният шампион на Англия, изпрати топката в короната на един огромен дъб. Топката така си и остана на дървото." В информацията се съобщаваше също така, че Таунсенд, общо взето, е добро момче, че съревнованията са били много трудни, атмосферните условия ужасни, имаше и много други подробности. Не се съобщаваше само това, колко е било високо дървото и. . . кой е излязъл победител.

Как да не си спомниш знаменития диалог между кралица Виктория и нейния шеф на жокеите по време на едно състезание, в което победителят не бил англичанин. Това е ставало в тези далечни времена, когато въпросът, кой е най-добрият, бил просто нелепост: пръв винаги е трябвало да бъде представителят на мъгливия Албион.

– Кой се класира втори? – запитала кралицата.

– Втори нямаше, ваше величество!

Ако скиорката Дивайна живееше в онова време, разговорът навярно би звучал така:

– Кой победи? – пита кралица Виктория.

– Никой, ваше величество. Всички участници се класираха на осемнадесето място. . .

Джон КРОСБИ

7 ДНИ СПОРТ

ВОЛЕЙБОЛ: Първа четиритурнирна среща от турнира за купата на европейските шампиони: Марица (Пд) – Спартак (Прага) – на 16 в Пловдив; първа четиритурнирна среща от турнира за купата на носителките на национални купи Спартак (Ленгр) – Локомотив (Сф) – на 16 в Ленинград; 9 кръг от шампионата на женската „Б" РБГ – на 20: ВИФ-Академик (Пд), Спартак – Академик (Сф), Левски-Спартак – Славия, ЖСК-Спартак – Марица, Пирин – ЦСКА, Черноморец – Локомотив.

АТЛЕТИКА: Трети световен студентски шампионат на ФИСУ на 19 и 20 в зала „Фестивална".

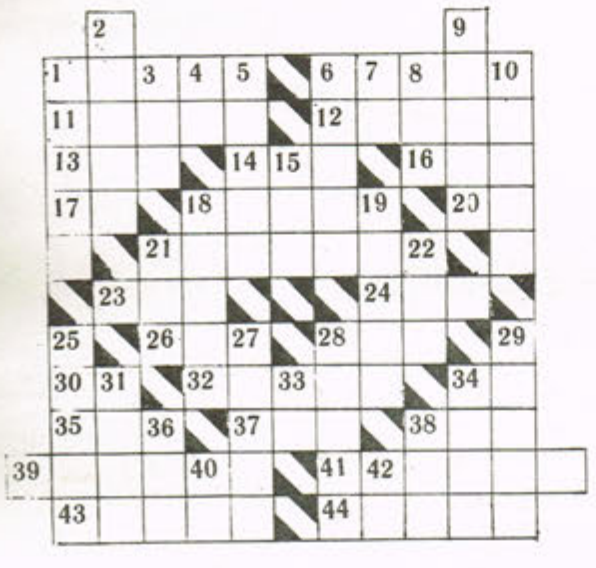
ФУТБОЛ: За Купата на Съветската армия на 19 в първа група: Берое – Лъсков и Локомотив (Сф) – Арда; във втора – Левски-Спартак – Марек и ЖСК-Спартак – Академик; в трета – ЦСКА Септември – Дунав и Ботев – Чардафон-Орловец и в четвърта – Славия – Черно море и Етър – Тракия.

ВОЛЕЙБОЛ: За републиканско първенство (жени) турнир във Враца: на 18 Академик(Пд) – Марица, Ботев – Арда; на 19 Арда – Академик(Пд), Ботев – Марица и на 20 Арда – Марица, Ботев – Академик(Пд).

СКИ: Републиканско първенство за мъже и жени (ски-бягания) от 19 до 22 в Пампорово.

ФИГУРНО ПЪРЗАЛЯНЕ: Втори кръг на републиканското първенство от 18 до 20 на стадион „Дружба".

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 1. Футболист от „Локомотив" (Сф). 6. Тропическа област. 11. Метал. 12. Малкото име на полска лекоатлетка. 13. Издание на БТА. 14. Герой на Шекспир. 16. Връх в Стара планина. 17. Инициалите на боксьор от „Тракия". 18. Футболист от „Локомотив" (Пд). 20. Отрицание. 21. Футболист на „Лъсков". 23. Персийски цар. 24. Вид спорт. 26. Пушек. 28. Стара мярка за тежина (мн. ч.). 30. Спортно равенство. 32. Вид спорт. 34. Египетско божество. 35. Пособие за игра на маса. 37: Река в Африка. 38. Футболист от „Ковънтри Сити". 39. Известен италиански футболен съдия. 41. Южен плод. 43. Български художник. 44. Част от облекло.

ОТВЕСНО: 1. Вратар на „Славия". 2. Растение. 3. Прическа. 4. Инициалите на руски математик, основател на Петербургската математическа школа. 5. Отбор от „Б" РФГ. 6. Също (наречие). 7. Мярка за повърхнина. 8. Столетие. 9. Героиня на Балзак. 10. Подмятане на мисъл. 15. Малкото име на съветска киноартистка. 18. Малкото име на футболист от ЦСКА. 19. Мъжко име. 21. Футболист от „Манчестер Юн.". 22. Рев. 25. Футболист от „Тракия" (Пд) 27. Футболист от „Марек" – Ст. Д. 28. Югославски футболист, участник в националния отбор. 29. Стенобойна машина. 31. Френски футболист, участник в нац. отбор. 33. Нота. 34. Нарушение целостта на кожата. 36. Влакнодайно растение. 38. Мокра земя. 40. Определителен член за мн. ч. (френски). 42. Инициалите на футболист от „Спартак" – Москва.

Съставил: Лъчезар ПРЪВЧЕВ

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА ОТ БРОЙ 36

ВОДОРАВНО: 1. Полупанов. 6. „Интер". 7. Ников. 9. Амина. 10. ОРВО. 12. Оред. 13. АДО. 14. Лоу. 17. Игра. 19. Нике. 21. Бобек. 24. Копие. 25. Омега. 26. Данаилова.

ОТВЕСНО: 1. Пантев. 2. Лора. 3. Пани. 4. Нина. 5. Вакер. 6. Исов. 8. Вава. 11. Осола. 12. Орлин. 15. Диск. 16. Рева. 18. „Рапид". 20. Ирена. 21. Берн. 22. Били. 23. Коно.

СТОЯН ГРОЗДЕВ

ЗА ВСЕКИ СЛУЧАЙ...

БЕЗ ДУМИ

екран

3

2

4

1 МАЧЪТ ЗА СВЕТОВНАТА ТИТЛА ПО СТОКЛЕТЪЧНИ ШАШКИ МЕЖДУ СЪВЕТСКИТЕ ГРОСМАЙСТОРИ АНДРЕЙКО И КУПЕРМАН ПРОДЪЛЖАВА...

2 ... А ПРЕДСТОИ ДРУГ, ПО-ИНТЕРЕСЕН ДВУБОЙ: ЗА СВЕТОВНАТА ШАХМАТНА КОРОНА. ВЪПРЕКИ ПРЕДСТАРТОВОТО НАПРЕЖЕНИЕ БОРИС СПАСКИ НАМИРА ВРЕМЕ И ЗА ПИСТОЛЕТА НА СВОЯ СИН.

3 ИТАЛИАНЕЦЪТ МУНАРИ, КОЙТО ЗАЕДНО СЪС СЪНАРОДНИКА СИ МАНУКИ СПЕЧЕЛИ ТАЗГОДИШНОТО МЕЖДУНАРОДНО РАЛИ „МОНТЕ КАРЛО".

4 ПРЕЗИДЕНТЪТ НА ФИНЛАНДИЯ УРХО КЕКОНЕН, В МИНАЛОТО БИВШ АКТИВЕН ЛЕКОАТЛЕТ И СКИОР, НЕ СЕ ОТКАЗВА И СЕГА ДА ИЗПРОБВА НОВИТЕ РОЛКОВИ СКИ, ПРОИЗВОДСТВО НА ЕДНА ФИНЛАНДСКА ФИРМА.

5 МЕРИЛИН НЬОФВИЛ (ЯМАЙКА), СВЕТОВНА РЕКОРДЬОРКА НА 400 М ГЛАДКО БЯГАНЕ, РАЗКЪСА СУХОЖИЛИЕ И ЩЕ МОЖЕ ДА ПОДНОВИ ТРЕНИРОВКИТЕ СИ В НАЧАЛОТО НА ЮЛИ. ДАЛИ ЩЕ БЪДЕ ВЪВ ФОРМА ЗА МЮНХЕН?

6 НАЙ-ДОБРИТЕ СПОРТИСТИ НА ГДР ЗА 1971 Г. ПРИ ТЪРЖЕСТВЕНОТО ИМ НАГРАЖДАВАНЕ В БЕРЛИНСКИЯ ХОТЕЛ „ЛИНДЕНКОРСО".

5

6

Старт

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

«ДИНАМО» (ДРЕЗДЕН)

ОСНОВАН ПРЕЗ 1948 Г., КЛУБЪТ ПОСТИГНА ПЪРВИЯ СИ ГОЛЯМ УСПЕХ В ПЪРВЕНСТВОТО ЗА 1971 Г., КОГАТО СПЕЧЕЛИ ЕДНОВРЕМЕННО ШАМПИОНСКАТА ТИТЛА И КУПАТА НА СТРАНАТА. ТАКА ГЕОГРАФИЯТА НА ГОЛЕМИЯ ФУТБОЛ В ГДР БЕ РАЗШИРЕНА: КЪМ БЕРЛИН, ЛАЙПЦИГ И ХАЛЕ СЕ ПРИСЪЕДИНИ ДРЕЗДЕН. ОСНОВНИ ИГРАЧИ В ОТБОРА СА „МЕТАЧЪТ" ДЬОРНЕР, „СТОПЕРЪТ" ЗАМЕР (ВИСОК 191 СМ!) И СТРЕЛЕЦЪТ КРАЙШЕ – СЪЩЕВРЕМЕННО И НАЦИОНАЛНИ СЪСТЕЗАТЕЛИ. КЛУБНИ ЦВЕТОВЕ: ЖЪЛТО И ЧЕРНО.

СЪСТАВ (ОТ ЛЯВО НА ДЯСНО): СЕДНАЛИ – ЗАМЕР, РАУ, РИДЕЛ, ЗАХСЕ, ХАУЩАЙД, КЕРН, Ф. ГАНЦЕРА, К. ГАНЦЕРА И РИХТЕР; ПРАВИ – ФРИЧ (СТАРШИ ТРЕНЬОР), ХАЙДЛЕР, ДЬОРНЕР, КРАЙШЕ, МАЙЕР, КАЛЕНБАХ, ЦИГЛЕР, ВЕЦЛИХ, ХЕМП, ЦИМЕР (МАСАЖИСТ) И НИПЕРТ (ТРЕНЬОР).